Gel[:b]lau

Deutsch-ukrainisches Magazin
Ausgabe #10, 01.12.2018

Футбольна лихоманка та її побічні ефекти

Das Fussballfieber und seine Nebenwirkungen

Мотобол в Україні: спорт поколінь

Motoball in der Ukraine — eine Sportart der Generationen

Закохані в Антарктиду

Verliebt in Antarktis

Ярослав Лодигін: Одіссея Диким Полем

Yaroslav Lodygin: Odyssee durch die Wilden Felder

Gel[:b]lau-online:
www.gelblau.net

Impressum

Chefredaktion: *Kseniya Fuchs, Ilona Ushenina*
Layout: *Anton Vlasenko, Kseniya Fuchs, Ilona Ushenina*
Illustration: *Kateryna Dorokhova*
Lektorat: *Afina Khadzhynova, Oleksandra Kulbaka, Dmytro Pukha, Alla Conrad, Claudia Wildmoser, Daniel Gavric, Iryna Gumenchuk*
Übersetzer: *Anna Gutsaliuk, Ilona Ushenina, Kseniya Fuchs, Alla Conrad*

Herausgeber: *Ukrainisches Atelier für Kultur & Sport e. V.*
Eulerstr. 2b, 70565 Stuttgart
E-Mail: info@uaks.de
ISSN: 2509-8136, Limitierte Auflage
Erscheinungsweise: quartalsweise
Kontakt Redaktion: *E-Mail: red@gelblau.net, Telefon: +49 1525 396 97 65*
Webseite: *www.gelblau.net, www.fb.com/gelblau.ua*

Druck: *„Vid A do Ja", Promyslova Str. 50, 79024 Lemberg (Lwiw), Ukraine*
Druck gefördert durch Ukrainian Cultural Foundation

Partner: *Film Industry Association of Ukraine*

Autoren: *Ілона Ушеніна / Ilona Ushenina*
Дарія Полудьонна / Daria Poludyonna
Володимир Локтіонов / Volodymyr Loktionov
Ірина Шум / Iryna Shum
Ярослав Борута / Yaroslav Boruta
Яна Сотник / Yana Sotnyk
Сергій Васильєв / Sergii Vasyliev
Ксенія Фукс / Kseniya Fuchs
Ярослав Підгора-Гвяздовський / Yaroslav Pidgora-Gviazdovsky
Світлана Коржавіна / Svitlana Korzhavina
Вадим Тірошко / Vadym Tiroshko
Валері Зенинець / Valerie Zenynets
Марія Шоломицька/ Maria Szołomycka
Аліна Воловічева / Alina Wolowitschewa
Іванна Лишневець / Ivanna Lyshnevets

Credits für Fotos: *Alexander Skripnik, Film Industry Association of Ukraine, Kseniya Fuchs, Ilona Ushenina, Yulii Terekhov, Andrij Ljubka, Olena Illg, Volodymyr Loktionov, Daniil Cherkaschenko, Iryna Shum, Yaroslav Boruta, Akademik Wernadski Station, Ivanna Khitsinska, Vadym Tiroshko, Tetyana Laskarevska, Ivanna Lyshnevets, pixabay.com, freepic.com, Wikipedia Commons, unsplash.com*

© Copyright 2018 – Urheberrechtshinweis
Alle Inhalte dieses Werkes, insbesondere Texte, Fotografien und Grafiken, sind urheberrechtlich geschützt. Das Urheberrecht liegt, soweit nicht ausdrücklich anders gekennzeichnet, bei Ukrainisches Atelier für Kultur und sport e.V. Wer gegen das Urheberrecht verstößt (z.B. Bilder oder Texte unerlaubt kopiert), macht sich gem. §§ 106 ff UrhG strafbar, wird zudem kostenpflichtig abgemahnt und muss Schadensersatz leisten (§ 97 UrhG).

Editorial

Любі читачі,

наприкінці вересня стало відомо, що Чемпіонат Європи з футболу 2024 буде проведено в Німеччині. А це означає, що 10 міст, включно домівку Gel[:b]lau Штутгарт, в не дуже далекому майбутньому перетворяться на арени, до яких прибудуть фанати з різних куточків Європи, щоб підтримати свою національну збірну. Але то майбутнє. А що до сьогодення?

Чи то під пекучим, чи то під морозним сонцем сотні або навіть тисячі прихильників скандують з трибун запальні футбольні гасла. Що означає футбол окремо для української діаспори? Про це читайте в нашій темі номеру. А про життя „від виїзду до виїзду" розповість Вам фанатський проект UASupport.de.

Проте, зараз зима, тому варто звернути увагу на гордість українських атлетів зимових видів спорту в рубриці „Відомі українці". Для тих, хто на початку зими вже чекає на літо, пропонуємо зазирнути в мексиканський стиль життя. Кіномани ж зможуть дізнатися про роль України на міжнародній арені кіноіндустрії та прочитати інтерв'ю з Ярославом Лодигіним, режисером найочікуванішого фільму року „Дике Поле".

Але це далеко не все! Щоб дізнатись більше, перегорніть сторінку ;)

Веселих зимових свят бажає всім читачам
редакція часопису Gel[:b]lau

#всебудегельблау

Liebe Leser,

Ende September wurde bekannt, dass die Fußball-EM 2024 in Deutschland ausgetragen wird. Das bedeutet, dass zehn Städte, u. A. das Gel[:b]lau-Zuhause Stuttgart, in einer nicht weit entfernten Zukunft zu den Schauplätzen werden, die von den Fans aus allen Ecken Europas angereist werden. Das ist alles aber noch die Zukunftsmusik. Was ist mit heute?

Unter der brennenden Sonne und bei den Minusgraden feuern Hunderte und Tausende Fußballfans ihre Clubs leidenschaftlich an. Was der Fußball für die ukrainische Diaspora bedeutet? Darüber lesen Sie in unserer Cover-Story. Das Fan-Projekt UASupport.de nimmt Sie mit auf ein Auswärtsspiel. Da der Winter schon da ist, schauen wir uns auch genauer die berühmten ukrainischen Wintersportler an.

Diejenigen, die am Anfang des Winters schon auf den Sommer warten, laden wir ein, einen Blick in den mexikanischen Alltag zu werfen.

Unsere Leser, die sich im Winter auf der Couch unter einer Kuscheldecke mit einer Tasse Apfel-Zimt-Tee einen schönen Film anschauen, erfahren mehr über die Rolle der ukrainischen Kinoindustrie auf der internationalen Ebene.

Das ist aber noch nicht alles! Um mehr zu erfahren, wenden Sie einfach das Blatt ;)

Eine besinnliche Festzeit wünscht ihren Lesern,
Gel[:b]lau Redaktion

6
Тема номера
Cover Story
Футбольна лихоманка та її побічні ефекти
Das Fussballfieber und seine Nebenwirkungen

11
Персоналії
Personalien
11 **Юлій „Цезарь“**
Yulii „Caesar“

14 **Андрій Любка**
Andrij Ljubka

18
Діаспора
Diaspora
18 **UASupport.De**

22 **Відомі українці**
Berühmte Ukrainer

24 **Українські Дні в Баварії**
Ukrainische Tage in Bayern

26 **Життя у Німеччині: Історія одного переїзду**
Das Leben in der Emmigration

28
Чоловіча сторінка
Männerkolumne
28 **Мотобол в Україні: спорт поколінь**
Motoball in der Ukraine — eine Sportart der Generationen

31
З України
Aus UA
31 **Закохані в Антарктиду**
Verliebt in Antarktis

36 Special Feature
Український кінематограф сьогодні
Ukrainisches Kino heute

42
Стиль життя
Lifestyle
42 **Книжковий ярмарок у Франкфурті**
Frankfurter Buchmesse 2018

46 **Конфліктуй!**
Sei konfliktfreundlich!

48 **Наступна зупинка: Мексика**
Nächste Haltestelle: Mexiko

52
Культура
Kultur
52 **Пристрасть малювати гармонійні рослини**
Botanische Illustrationen von Tatiana Laskarevska

54 **Яскраві Дні**
„Bunte Tage“ von K. Fuchs

56 **Ярослав Лодигін: Одіссея Диким Полем**
Yaroslav Lodygin: Odyssee durch die Wilden Felder

60 **Огляд літератури**
Lesetipps

62 Comics

ФУТБОЛЬНА ЛИХОМАНКА ТА ЇЇ ПОБІЧНІ ЕФЕКТИ.

Погляд з боку української діаспори

Безперечно, футбол є найпопулярнішим видом сучасного спорту. В нього грають майже всі країни світу, його дивляться як хлопці,так і дівчата, як дорослі, так і дітлахи. Професійні гравці заробляють не лише своїм спортивним таланом, але й багатомільйонними рекламними контрактами, а їх постери прикрашають стіни дитячих кімнат і надихають мріяти про великі футбольні досягнення.

Відповідно до найбільш відомої версії, футбол був винайдений в Англії у XIX столітті. Насправді, в 1863 році у Лондоні було „лише" засновано Асоціацію Футболу, але згідно з науковими дослідженнями, ігри з м'ячем, схожі на футбол сьогодення, існували на той час вже протягом багатьох століть. ФІФА визнає батьківщиною футболу Китай, за часів династії Хань тут грали у Цу-Чу (Ts'u Chü). Згідно з правилами гравці мали за допомогою ніг, плечей, спини або грудей забити шкіряний м'яч, набитий пір'ям та шерстю, в отвір діаметром 30-40 см. Але саме британці зробили футбол феноменом сучасності. Вони принесли футбол у континентальну Європу та Південну Америку і заснували перші європейські клуби St. Gallen (1879) та FC Barcelona (1899).

В Німеччині футбол посунув в бік спортивну гімнастику, яка вважалась наприкінці XIX століття національним видом спорту. „Англійська хвороба" швидко здобула прихильників у всіх прошарках суспільства і в 1900 році у Ляйпцігу було засновано Німецьке Футбольне Об'єднання (DFB – Deutscher Fußball-Bund). Сьогодні життя у Німеччині неможливо уявити без футболу, особливо враховуючи успіхи німецьких команд на міжнародному рівні.

Щодо українського футболу, то відсутність титулів в останні роки аж ніяк не впливає на активну підтримку українських команд з боку вболівальників і навіть за кордоном це не є винятком. Виїзд для багатьох – це не тільки можливість підтримати чи то українську збірну, чи то окремий клуб, це ще унікальна можливість подорожувати, побачити інші країни та культури, а також гарно провести час з однодумцями з різних міст (в нашому випадку Німеччини та Австрії), які швидко стають друзями. А з друзями гарно не тільки подивитись гру, а ще й самим активно буцати м'яча. Так виник перший кубок з футболу української діаспори в Німеччині – Кубок Діаспори.

Ми вже писали у Gel[:b]lau #6 про його створення та деталі проведення. На той час команди були підготовлені порізному – хтось краще, хтось гірше. Деякі команди вже мали ігровий досвід у різноманітних турнірах, інші були створені незадовго до проведення чемпіонату. У будь-якому разі ідея організаторів знайшла відгук у діаспорі. Тож в вересні 2017 року в Штутгарті зібрались шість команд у форматі 5 x 5 гравців, в яких грали українці з різних міст Німеччини, Австрії та Нідерландів , щоб визначити, хто повезе трофей додому.

Досвід в організації такого заходу став поштовхом для активістів з Франкфурта та Майнца влаштувати своє футбольне свято. Тож у червні 2018 світ побачив перший український Kosak Cup, у якому взяли участь сім команд з Німеччини. На відміну від Кубку Діаспори цей турнір було проведено під відкритим небом у форматі 7 x 7. До того ж регулярне проведення футбольних чемпіонатів поміж діаспори позитивно вплинуло на фізичну форму команд, адже щоб перемогти на наступному турнірі, треба добре тренуватись.

Повертаємось в Штутгарт. Наприкінці вересня 2018 року було проведено другий Кубок Діаспори. Якщо минулого року організатори прагнули „зібрати українців в одному місці, гарно провести час, пограти в футбол", цього року кожна з команд приїхала вигравати. Місто-господар здобуло підсилення і окрім всім знайомої Штутгартської Хунти за кубок боролась команда UA Sport Stuttgart. Ukrainische Falken приїхали захищати статус переможця, титуловані у Майнці Mainhatten Boys та збірна Ukrainer in Karlsruhe воліли їх посунути, але й команди BORSch та DK Occidens, загартовані минулими турнірами, були налаштовані дуже рішуче. Використавши досвід Kosak Cup, матчі в Штутгарті також було проведено водночас на двох полях. Окрім цього, організатори подбали про професійний фотозвіт на згадку. Ці, а також інші нововведення Кубку Діаспори здобули позитивний фідбек як від гравців, так і від вболівальників, що доводить правильність обраного напрямку у розвитку івенту.

Наприклад, команда Ukrainer in Karlsruhe, яка не змогла піднятись на п'єдестал у Штутгарті, посіла у Майнці на Kosak Cup третє місце. Друге місце виборола команда Dynamo Mainz, а перше – віце-майстер Кубку Діаспори 2017 року Mainhatten Boys з Франкфурта-на-Майні.

Спостерігаючи за розвитком футбольного руху українців Німеччини, можна зазначити покращення зв'язків та комунікації між окремими громадами української діаспори в Німеччині, адже подібні заходи є не тільки можливістю разом пограти в футбол, але й платформою для знайомства з новими цікавими людьми та обміну думками. І хоча наразі не всі українські громади в Німеччині беруть участь у футбольних турнірах, хочеться сподіватись, що у майбутньому спортивна мережа зростатиме та міцнітиме.

Гарним прикладом об'єднання закордонних громад на міжнародному рівні є Чемпіонат Світу з футболу серед українських діаспорних команд, заснований в 2012 році міжнародною громадською організацією українців „Четверта хвиля" (м. Торонто, Канада). Її члени у Канаді займаються організацією та координацією турніру, яка включає в себе пошук та координацію партнерів з українського боку, якими зазвичай є обласні та міські ради, міністерства тощо. Кожного року чемпіонат проводиться у різних містах України: ідея полягає в тому, щоб просувати діяльність діаспори з заходу, де вона вже є досить відомою, на схід.

Цього року чемпіонат було проведено у місті Ірпінь і в ньому взяло участь 20 команд з 11 країн, а саме із Польщі, Ізраїлю, Іспанії, Молдови, Білорусі, Болгарії, Естонії, ОАЕ, Чехії, США та Австрії, яка за підсумками й здобула перемогу.

На підготовку чемпіонату такого масштабу потрібен цілий рік і багато коштів.

В 2018 році підтримку надала численна кількість державних, громадських та приватних організацій.

Щодо результатів. Врешті-решт чемпіони та віце-чемпіони минулого року Ukrainische Falken та Mainhatten Boys захистили свої позиції на п'єдесталі, а ось третє місце посіла команда BORSch, для якої це є першим спортивним досягненням.

Підводячи футбольні підсумки, наштовхуємось на великий соціальний та громадський фактор. Навіть якщо ми пильно стежимо за успіхами українських спортсменів та спортсменок у біатлоні, великому тенісі, гандболі та інших видах спорту, футбол залишається знаменником, навколо якого гуртуються закордонні українці. Цей спорт надихає діаспори по всьому світу на створення заходів, які не тільки формують міжнародну спортивну соціальну мережу, але й є ознакою єдності та символом усвідомлення своєї ідентичності поза межами Батьківщини

Ilona Ushenina

Das Fussballfieber und seine Nebenwirkungen

Fußball ist unbestritten die populärste Sportart der Gegenwart. Es wird in fast allen Ländern sowohl von Jungen und Mädchen als auch von jung bis alt gespielt und in den Stadien sowie in den Medien verfolgt. Profi-Spieler verdienen ihr Geld nicht nur durch ihre sportliche Leistungen, sondern auch durch Werbeverträge, und ihre Poster schmücken die Wände der Teenager-Zimmer.

Laut der wahrscheinlich am meisten verbreiteten Annahme, wurde Fußball in England im 19. Jahrhundert erfunden. Allerdings wurde 1863 in London „lediglich" die Football Association ins Leben gerufen. Laut wissenschaftlichen historischen Studien gab es schon vor mehreren Jahrhunderten Spiele, die dem Fußball ähnelten. Die FIFA selbst erkennt China als Land des Fußball-Ursprungs an. Zur Zeit der Han-Dynastie hat man hier eine Sportart namens Ts'u Chü gespielt. Die Regeln besagten, dass ein mit Federn und Haaren gefüllter Ball mit den Füssen, Schultern, Brust oder Hüften in ein 30-40 cm breites Netz befördert werden sollte. Dennoch waren es die Briten, die Fußball in seiner heutigen Art und Weise nach Europa und Südamerika gebracht und die ersten Fußball-Clubs gegründet haben.

In Deutschland hat Fußball das Turnen zur Seite geschoben und die „englische Krankheit" wurde schnell zur beliebtesten Sportart. Das Ergebnis: 1900 wird in Leipzig der DFB gegründet.

Heute ist das Leben ohne Fußball in Deutschland unvorstellbar, insbesondere, wenn man die Erfolge der deutschen Teams auf der internationalen Ebene betrachtet. Was den ukraini-schen Fußball betrifft, beeinflusst der Mangel an den Titeln unter den ukrainischen Clubs das Engagement der Fans kaum. Ein Auswärtsspiel — der ukrainischen National-Elf oder eines Clubs — ist für viele eine tolle Möglichkeit zu reisen und die anderen Kulturen kennen zu lernen. Außerdem kann man auf einer solchen Reise Gleichgesinnte aus unterschiedlichen Städten (in unserem Fall aus Deutschland und Österreich) treffen und wird schnell zu Freunden. Und mit Freunden lässt sich Fußball nicht nur gemeinsam ansehen, sondern auch spielen.

So entstand 2017 die erste Fußballmeisterschaft der ukrainischen Diaspora in Deutschland — Diaspora Cup.

In Gel[:b]lau #6 haben wir über die Entstehung und Idee detailliert geschrieben. Zu jenem Zeitpunkt wiesen die Teams unterschiedliche Niveaus auf. Es gab Mannschaften, die bereits an verschiedenen Meisterschaften und Pokalen teilgenommen haben, und Mannschaften, die kurz vor dem Diaspora Cup gegründet wurden. Dennoch fand die Idee schnell große Zustimmung innerhalb der Ukrainer in Deutschland.

Zum einen hat sich die Erfahrung des letzten Jahres positiv auf das spielerische Können der Teams ausgewirkt, denn um zu gewinnen, muss man viel und fleißig trainieren. Zum anderen war die Erfahrung in der Organisation des Events für unsere Aktiven aus Mainz und Frankfurt am Main der Anstoß, ein eigenes Event zu kreieren. So wurde im Juni 2018 der „Kosak Cup“ in Mainz durchgeführt, der sich von seinem „Bruder“ durch die Turnierregeln unterscheidet.

Im September 2018 fand der zweite Diaspora Cup in Stuttgart statt. Während die Organisatoren letztes Jahr den Fokus darauf gelegt hatten, die Ukrainer an einem Ort zu versammeln, gemeinsam Zeit zu verbringen und dabei Fußball zu spielen, kamen dieses Jahr die Mannschaften nach Stuttgart, um zu gewinnen. Dass sich Einiges in der ukrainischen Fußballbewegung getan hat, war dabei nicht zu übersehen.

Bemerkenswert ist die Verbesserung der Beziehungen zwischen den verschiedenen Gemeinden und die Etablierung eines Netzwerks. Denn eine Fußballmeisterschaft, selbst auf lokaler Ebene, ist eine neue einzigartige Möglichkeit, neue Menschen zu treffen und Kontakte zu knüpfen, was einem das Leben in der Emigration erleichtern kann.

Ein sehr gutes Beispiel dafür ist die Fußball-Weltmeisterschaft unter den Teams der im Ausland lebenden Ukrainern, die seit 2012 jährlich in der Ukraine stattfindet. Das Turnier wurde von der internationalen sozialen Vereinigung „Die 4. Welle“ ins Leben gerufen, deren Mitglieder die Meisterschaft von aus Kanada organisieren. 2018 haben an der Meisterschaft 20 Mannschaften aus 11 Ländern teilgenommen, u. A. aus Estland, Polen, Tschechien, Bulgarien, den USA und Spanien. Den Pokal haben die Ukrainer aus Österreich mitgenommen. Die Vorbereitung einer solchen Meisterschaft erfordert einige Zeit und Ressourcen. Vor allem finanziell wurde das Event von unzähligen staatlichen, sozialen und privaten Institutionen sowie Unternehmen unterstützt.

Wenn man ein Fazit zieht, fällt besonders das soziale Engagement auf. Auch wenn die anderen Sportarten wie z. B. Tennis oder Biathlon ebenfalls mit großem Interesse verfolgt werden, ist es der Fußball, der die ukrainische Diaspora im Ausland auf eine einzigartige Art und Weise vereint und so auch das Gefühl der nationalen Identität fördert. Wir bleiben dran und sind gespannt auf die weitere Entwicklung ■

Редакція / Redaktion
Übersetzt aus dem Ukrainischen von Anna Gutsaliuk

ЮЛІЙ „ЦЕЗАРЬ“: ЖИТТЯ ПІСЛЯ

Його звати Юлій, позивний – „Цезарь“, йому 22, і він кіборг. Його насичене життя кардинально змінилося у розквіт підліткового віку. Коли він вирішив захищати Україну.

Закінчуючи середню школу, Юлій вже знав куди піде навчатись. Він закінчив музичну школу за класом саксофон. Був молодим і активним юнаком, що полюбляв тусити в клубах, насолоджуватися ритмами сучасних стилів музики, яку, до речі, і сам вчився писати. Він з легкістю потрапив на бюджетне навчання до Київського національного університету театру, кіно і телебачення імені Івана Карпенка-Карого. Вивчав звукорежисуру, мав багато планів на майбутнє, амбіції. Але трапився Майдан.

„Киянин, що три місяці прожив в Будинку Профсоюзів, а вдома був всього двічі — це про мене. Студенти, побиті вночі міліцією — це про мене. Революціонери, що вийшли на супротив режиму і в перших рядах йшли на штурм — це теж про мене“, — ділиться з нами Юлій.

Він намагався бути завжди в центрі подій. І це не завадило йому здати сесію на відмінно, написавши дуже емоційну роботу за одну ніч.

Потім події на сході. Юлій вирішив, що навчання нікуди не дінеться та має зачекати. А тому пішов добровольцем у підрозділ Сил Спеціальних Операцій: „Я не бажав йти у бій з палками в руках, якщо захищати Україну на війні — то тільки у найкращому підрозділі!“ — розповідає Юлій.

Далі війна. Операції. Тренування. Відрядження. Донецький аеропорт.

„Перебуваючи під обстрілами, звертав увагу на те, про кого думають товариші. Ті страшні секунди, сидячи на підлозі, коли у сусідній кімнаті розриваються ворожі снаряди... Хлопці вдивлялися у сигаретний дим і бачили свої домівки, сім'ю, коханих, що чекають вдома, заплакані дитячі очі, що запитують «коли повернеться татусь додому?» Я на мить злякався, що ще не створив сім'ю, що ще не продовжив свого роду, а вже тут дивлюся у очі смерті, сміюсь їй у обличчя“.

Після повернення з війни Юлій продовжив своє навчання вже за військовим фахом.

Вже довгий час він йде до мети отримати необхідний багаж знань, вивчити іноземну мову, підвищити свій професійний рівень, і стати офіцером.

Не смотри на меня таким взглядом
Да я знаю, что форма не стирана
Просто мина, упавшая рядом
Нас в окопе землёю присыпала...

Не смотри, что сижу я в транспорте
Уступить я бы рад, но не смог
Я не быдло, а просто раненный
И с пластмассою вместо ног

Не смотри, что я нервно дёргаюсь
От салютов услышав звук
Знаю, много таких товарищей
Не пригнувшись лишились рук

Ты послушай меня внимательно
Я о жизни тебе расскажу
Как беречь её следует тщательно
Осознал я лишь в самом АДу

Автор: Юлій Терехов

Він навчається у Військовому Інституті і в цьому отримує надважливу підтримку від своєї родини. У свою чергу намагається поєднати процес навчання з сімейним життям та допомагати дружині будь яким чином, адже усвідомлює як це важко. Сьогодні Юлій — гордий тато маленької принцеси, і правильне виховання та забезпечення дитини необхідна задача, за його словами, для батька із спецназу номер один: „Я найщасливіший і світі! Моя кохана дружина народила мені чарівну донечку! Це чудо, це щастя! Така мала краса. Заради її посмішки готовий пройти всі перешкоди, готовий на неможливе. Це найбільший скарб, який буду пильно берегти та боронити. Як боронив кожний клаптик рідної землі. Перший замінений памперс, ще у роддомі вирішив взяти на себе, поставившись до цього з повним розумінням, отримавши інструкції від консультанта :) А зараз дружина з мене глузує, що тепер повні памперси мене лякають, я відлинюю від цієї роботи“.

Юлій багато часу приділяє родині, спорту, активному відпочинку та веде здоровий стиль життя. За цей час в ньому самому багато що змінилося, змінився глобально світогляд, ставлення до різних речей: „Моє життя нагадує мені шалений спуск гірською річкою. Ті весела тримати, хіба що для впевненості та самообману, що ти керуєш. Бо та річка б'є тебе о різні береги і куди несе тебе — невідомо. Всі мене запитували, чи нормально я для своїх 18 років себе відчуваю, повернувшись з відрядження. Чи нормально мені спиться. Я жартами відповідав, як іноді втомленим спав під обстрілами. Із сном проблем не було, але про внутрішні проблеми наважився говорити лише зараз. Раніше мені взагалі про мою участь у подібних операціях говорити і писати було заборонено. Я виріс, у всіх значеннях цих слів.

Іноді буває важко, що я дуже рано подорослішав. За плечима багато свого багажу знань, але я як губка, поглинаю в себе максимально інформацію.

Наприклад, раніше я не хотів навчатись, а зараз читаю багато книжок і шкодую, що недопетрав цього раніше.

Із фільмів, як і раніше, полюбляю бойовики, історичні, військові та фантастичні, але деякі вже дивлюсь по-іншому. А слухаючи сучасну танцювальну музику, згадую як творив щось схоже. Кардинально змінилось життя, змінились життєві цінності, цілі, пріоритети. Я вже зовсім інша людина, ніж та, що колись гуляла до рання в нічному клубі. Але вогонь Майдану, що запалив моє серце, буде вести мене все життя“ ■

JULIJ „CAEZAR“: DAS LEBEN DANACH

Er heißt Julij, er ist 22 Jahre und… er ist ein Cyborg. Sein Leben und seine ambitionierte Pläne haben sich extrem geändert, als er sich entschieden hat, die Ukraine zu verteidigen.

Noch in der Schule wusste Julij, was er im Leben machen wollte. Er war ein lebensfroher und aktiver Kerl, der in seiner Freizeit viel in den Clubs unterwegs war. Er lernte zu komponieren und hat sich ohne Probleme an der Kyjiwer Nationaluniversität für Theater, Kino und Fernsehen im Studiengang „Tonregie“ einschreiben lassen. Er hatte viele Zukunftspläne und Ambitionen, aber dann kam Majdan. Er versuchte immer mitten im Geschehen zu sein, und schrieb nebenbei nachts seine Hausarbeiten. Aber mit der Zeit hat er verstanden, dass seine Heimat ihn braucht und das Studium warten kann. Er musste nach Osten und hat sich als Freiwilliger bei einer Spezialeinheit angemeldet. Weiter Krieg: Training, Einsätze, Donezker Flughafen.

Er schwebte zwischen Leben und Tod und hatte sogar zwischendurch Angst, dass er noch keine eigene Familie hatte. „Als ich unter Beschuss war, habe ich unwillkürlich darauf geachtet, an wen meine Kameraden denken. Die Jungs haben durch den Zigarettenrauch ihr Zuhause und ihre Familien gesehen…“

Julij kam zurück und hat sein Studium fortgesetzt, jedoch im Militärdienst. Er lernt Fremdsprachen, und will stets sein Qualifikationsniveau erhöhen um eines Tages ein richtiger Offizier zu werden. Dabei bekommt er den notwendigen Rückhalt von seiner Familie: Julij ist mittlerweile der stolze Vater einer kleinen Prinzessin, deren richtige Erziehung und die Versorgung die oberste Priorität ist.

Er treibt gerne Sport, hört moderne Musik wie früher. Aber seine Weltanschauung und seine Werte haben sich geändert. Er ist schon ein ganz anderer Mensch. Das Feuer von Maidan, das sein Herz angezündet hat, wird ihn sein ganzes Leben von jetzt an begleiten ■

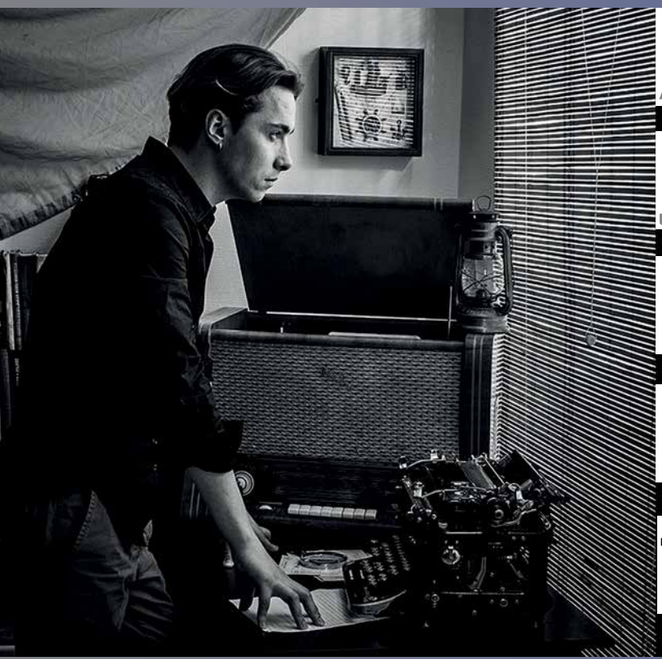

АНДРІЙ ЛЮБКА: МЕНІ ЦІКАВО ЕКСПЕРИМЕНТУВАТИ

Андрій Любка є одним з найвідоміших українських письменників нового покоління. Його поезія та проза підкорили не тільки український простір, але й вибагливого європейського читача. Любка є переможцем чисельних престижних літературних премій, а його виступи збирають все більше й більше прихильників, прививаючи їм смак до сучасної української літератури. На початку вересня у Андрія Любки вийшов новий роман «Твій погляд, Чіо-Чіо-сан» та відбувся тур Україною та Німеччиною на його підтримку.
Ми щиро вдячні Андрію, що незважаючи на щільний графік презентацій, він знайшов час для інтерв'ю та розповів про своє творче життя.

Андрію, Вас недаремно вважають майстром вишуканого літературного стилю, в своїх творах Ви поєднуєте класичну українську мову з різними сленгами, використовуєте протилежні літературні жанри та психотипи головних героїв, роблячи їх неповторними та дуже колоритними. Ви не боїтеся експериментувати та імпровізувати.
Як це у Вас так майстерно виходить? В чому криється секрет Вашого успіху?

Різноманіття моїх творів криється в тому, що робота письменника доволі нудна. Весь час робиш одне й те саме: стукаєш по клавіатурі ноутбука, як дятел у лісі. Тому я розважаюся тим, що граюся з різними жанрами й стилями. Написав роман-трагікомедію, а потім — збірку меланхолійних оповідань, остання ж книжка — психологічний трилер. Експериментувати цікаво мені, але, сподіваюся, так само й читачам цікаво читати щоразу щось нове.

Вас постійно запрошують на різні міжнародні літературні події, Ви знайомі з багатьма сучасними письменниками світового рівня.
Як ставитеся до сучасної світової літератури? Які тенденції Вам до вподоби, а які викликають обурення?

Справді, на літературних фестивалях, ярмарках і творчих вечорах я був у понад 20 країнах: від Ріо-де-Жанейро до Стамбула, від Лос-Анджелеса до Стокгольма. Світова література досить різна, але все ж можна виокремити спільні тенденції. Мене дратує те, що література й читання стали дуже комерційними, часто реклама важить більше за художню вартість творів.

З іншого боку, треба тішитися, бо за всю історію Землі не було стільки грамотних людей, як у наші часи, ніколи в історії не писалося й не читалося так багато книжок. Так, і населення планети зросло, але все одно — все виглядає дуже оптимістично.

Чи є у Вас улюблені письменники, які є прикладами для створення своїх власних творів?

Ясна річ. Думаю, у кожного письменника є кілька авторів, яких він цінує, у яких вчиться, яких на початку свого творчого шляху пробує навіть наслідувати. Коли я писав вірші, для мене такими були Ален Ґінзберґ і Чарльз Буковскі, Кеннет Кок. Тепер моя любов до бітників трохи охолола, і моїм улюбленим поетом є Овідій. З прозаїків обожнюю Мілана Кундеру, Йозефа Рота, з українських авторів моїм улюбленим є Юрій Андрухович.

Крім написання власних творів Ви багато часу приділяєте перекладанню іншомовних авторів українською. Що найбільше подобається у роботі перекладача?

Я перекладаю з хорватської, сербської, польської і часом з англійської мов. Ніколи не перекладаю на замовлення, книжки вибираю лише на власний смак. Тому можу це резюмувати так: я не перекладаю популярну літературу, я перекладаю добру літературу. Перекладання допомагає мені як письменнику — адже це також писання, ти створюєш з нуля чужий текст у своїй рідній мові, працюєш зі словниками. Для письменника це тренажер. Книжки я перекладаю у паузах між написанням своїх текстів. Напишу роман, а тоді хочеться перемкнути голову, зайнятися чимось іншим, ось тоді й перекладаю. Крім того, це ще й додатковий заробіток, для людини творчої праці це важливо.

Наостанок, хочеться запитати Вас про новий роман „Твій погляд Чіо-Чіо-сан" та тур Україною та Німеччиною, який пройшов на його підтримку. Чому саме трилер? Як прихильники відреагували на вихід роману? Що приємного або неочікуваного трапилося під час туру?

Трилер, бо мені хотілося досягти двох цілей. По-перше, я прагнув, щоб читач не міг відірватися від книжки, щоб вона його полонила. По-друге, жанр психологічного трилера дозволив мені показати певні українські проблеми, хвороби українського суспільства. За сюжетом п'яний суддя збиває дівчину насмерть, але не несе

за це жодного покарання. Тому її чоловік вирішує помститися і вбити суддю. Це історія, що могла трапитися будь-де у світі, але для України вона є досить типовою. Наразі важко говорити про якусь реакцію на роман, бо він вийшов зовсім недавно, ще не всі встигли його прочитати. Можу лише сказати, що він добре продається і вже номінований на премію «Книжка Року ВВС Україна». Тур Німеччиною був досить вдалий, і сподіваюся, що такі виступи допоможуть мені знайти німецького видавця для своїх книжок

ANDRIJ LJUBKA:

DER WERT KÜNSTLERISCHER ARBEIT IST OFT NIEDRIGER ALS DER WERT DER WERBUNG.

Daria
Poludyonna

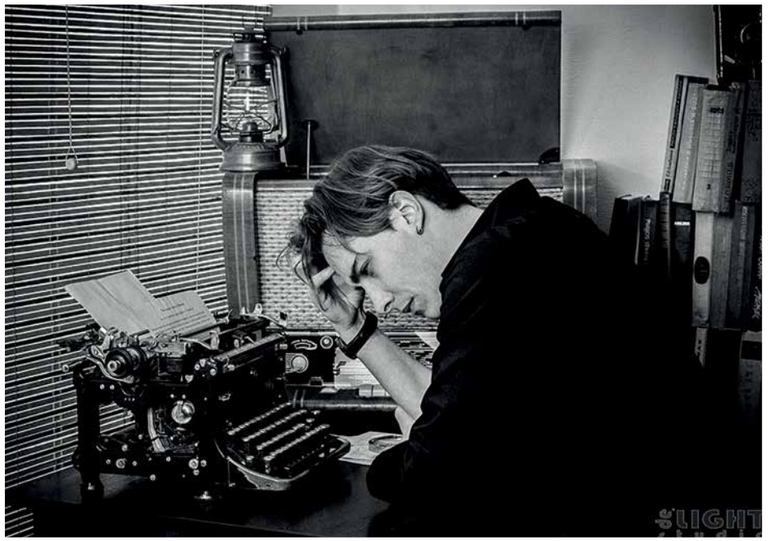

Andrij Ljubka ist einer der berühmtesten ukrainischen Schriftsteller der neuen Generation. Seine Poesie und Prosa eroberten nicht nur den ukrainischen Raum, sondern auch die wählerischen europäischen Leser. Ljubka ist Gewinner zahlreicher renommierter Literaturpreise, und seine Auftritte sammeln immer mehr Anhänger und bringen die moderne ukrainische Literatur näher.

Andrij Ljubka wurde am 3. Dezember 1987 in Riga geboren. Er lebte lange Zeit in der Stadt Wynohradiwin der Region Transkarpatien. Im Jahr 2009 absolvierte er die Fakultät der ukrainischen Philologie an der Universität Uschhorod, 2014 studierte er Balkanistik an der Universität Warschau.

Der Autor der Gedichtsammlungen „Acht Monate Schizophrenie“ (2007), „TERRORISMUS“ (2008), „Vierzig Dollar plus Trinkgeld“, des Buches „KILLER. Sammlung von Geschichten“ (2012, „Pyramide“, Lviv), des Buches „Mit Frauen schlafen“ (2014, Meridian Czernowitz und „Books XXI“), des Romans „Karbid“ (2015, Finalist des Wettbewerbs „BBC Book of the Year“), der Sammlungen von Geschichten „Raum für Trauer“ (2016, Meridian Czernowitz) und „Saudade“ (2017, Meridian Czernowitz).

Im Mai 2013 erschien im polnischen Verlag „Biuro literackie“ (Wroclaw) eine Sammlung von Geschichten des Autors in den Übersetzungen von Bogdan Zadur — „Killer". „Karbid“ erschien 2016 im Verlag „Warsztaty Kultury“ in Lublin, dessen Ausgabe 2017 der Finalist des renommierten Central European Award ANGELUS geworden ist. Im Jahr 2018 erschien die polnische Sammlung von Geschichten „Pokój do smutku“ („Raum für Trauer“). Im Jahr 2012 veröffentlichte der österreichische Verlag BAES eine ins Deutsche übersetzte Gedichtsammlung des Autors „Notaufnahme“.

Einzelne Werke sind ins Englische, Deutsche, Chinesische, Portugiesische, Russische, Tschechische, Polnische, Serbische, Mazedonische, Litauische, Slowakische, Rumänische und Türkische übersetzt.

Anfang September erschien ein neuer Roman „Dein Blick, Cio-Cio-San“ von Andrij Ljubka und zu seinen Gunsten wurde eine Tournee durch die Ukraine und Deutschland gehalten.

Wir sind Andrij Ljubka aufrichtig dankbar, dass er trotz des engen Zeitplans Zeit für ein Interview fand und von seinem kreativen Leben erzählte.

Was ist Ihr Erfolgsgeheimnis?

Die Vielfalt meiner Werke liegt daran, dass die Arbeit des Schriftstellers eher langweilig ist. Immer tun Sie dasselbe: Sie klopfen an die Tastatur eines Laptops, wie ein Specht im Wald. Ich habe Spaß mit verschiedenen Genres und Stilen. Ich schrieb eine Roman-Tragikomödie und dann — eine Sammlung melancholischer Geschichten, das letzte Buch — ein psychologischer Thriller. Das Experimentieren interessiert mich sehr, aber ich hoffe, es ist auch für die Leser verlockend, jedes Mal etwas Neues zu entdecken.

Sie sind ständig zu verschiedenen internationalen literarischen Veranstaltungen eingeladen. Sie kennen viele zeitgenössische Schriftsteller von Weltrang. Wie stehen Sie zur modernen Weltliteratur?

In der Tat war ich auf literarischen Festivals, Messen und kreativen Abenden in mehr als 20 Ländern von Rio de Janeiro bis Istanbul, von Los Angeles bis Stockholm. Die Weltliteratur ist ziemlich unterschiedlich, aber es ist möglich, gemeinsame Trends zu entdecken. Ich ärgere mich darüber, dass Literatur und Lesen sehr kommerziell geworden sind. Der Wert künstlerischer Arbeit ist oft niedriger als der Wert der Werbung. Auf der anderen Seite müssen wir froh sein, denn in der Geschichte der Menschheit gab es noch nie so viele gebildete Menschen wie zu unserer Zeit. Es wurden noch nie so viele Geschichten geschrieben und noch nie so viele Bücher gelesen.

Zum Schluss möchte ich Sie nach dem neuen Roman „Dein Blick, Cio-Cio-San“ und der Tournee durch die Ukraine und Deutschland erfragen. Warum eigentlich der Thriller? Wie haben Ihre Fans auf den neuen Roman reagiert? Wie verlief die Tournee durch Deutschland?

Das Genre Thriller hatte ich bewusst gewählt, weil ich zwei Ziele erreichen wollte. Zuerst versuchte ich den Leser des Buches mit der Spannung zu fesseln. Weiterhin erlaubte mir das Genre des psychologischen Thrillers einige ukrainische Probleme, Krankheiten der ukrainischen Gesellschaft aufzugreifen. Im Moment ist es schwierig, über eine Reaktion auf den Roman zu sprechen, da dieser erst kürzlich veröffentlicht wurde. Ich kann nur sagen, dass dieser Roman derzeit gut verkauft wird und bereits für das „Buch des Jahres BBC Ukraine“ nominiert wurde. Die Tour in Deutschland verlief recht erfolgreich und ich hoffe, dass mir diese Veranstaltungen helfen, einen deutschen Verleger für meine Bücher zu finden

UASUPPORT.DE:

Один за всіх та всі за одного

Наприкінці 2005 року в українському футболі сталася видатна довгоочікувана подія. Національна збірна нашої країни під керівництвом Олега Блохіна з першого місця у своїй відбірній підгрупі кваліфікувалася на чемпіонат світу 2006 року, який проходив у Німеччині.

Кожен професійний гравець мріє хоч раз у житті зіграти на цьому найпрестижнішому футбольному турнірі. Для вболівальників це теж величезне свято. Підтримати свої команди на мундіалі з'їжджаються фанати з усіх куточків земної кулі.

Підтримка молодіжної збірної U17 у грі проти одноліток з Німеччини. Дюссельдорф. 2011 рік

Фан-марш перед грою з Косово. Албанія, Шкодер. 2017 рік

Фан-марш перед плей-офф зі Словенією. Марібор. 2015 рік

Фан-марш перед грою з Ісландією. Рейк'явік. 2017 рік

Українська громада Німеччини була у несамовитому захваті — до них мали приїхати Шевченко та компанія. Головне було дістати такий жаданий квиток і потрапити хоч на одну гру національної дружини.

На той час серед української діаспори у Німеччині не було організованого фан-руху, який підтримував би національну збірну за кордоном. Багато хто їздив з друзями на футбол, і на цьому все закінчувалося. Спроба об'єднати українських футбольних вболівальників в Німеччині з метою спільної підтримки відбулася саме напередодні Чемпіонату світу 2006.

В ті роки серед україно- та російськомовного населення Німеччини був популярним форумний сайт okean.de. Там була можливість збиратися у приватні групи, так звані «клани», та спілкуватися на різні теми.

Підтримка молодіжної збірної U17 у грі проти одноліток з Німеччини. Дюссельдорф. 2011 рік

Тоді, в лютому 2006-го, напередодні визначної для національного футболу події, компанія друзів-однодумців створила клан із гучною назвою «UKRAINIAN SUPPORT from GERMANY».

Серед учасників тієї групи були як і фанати, активні у футбольних колах до переїзду до Німеччини, так і ті, хто тільки починав шлях уболівальника.

Організувати колективний суппорт на трибунах німецьких стадіонів під час Чемпіонату світу тоді так і не вийшло. Не всім охочим вдалося отримати квитки на матчі, але ідея сумісної підтримки не вмерла і вже в 2007 році відбувся перший спільний виїзд. В Парижі на грі збірних команд України та Франції від фан-проекту були присутні лише три вболівальника, але початок все ж було покладено. Першим багатолюдним виїздом вважається поїздка до Роттердаму в 2008-му. Товариську гру проти збірної Нідерландів відвідало 13 чоловік.

Перший спільний виїзд фан-проекту. Франція, Париж. 2007 рік

Наймасовішим же дотепер залишається поїздка до Люксембургу в 2014 році. Відвідати цю карликову країну в самому серці Європи організовано від фан-руху приїхало близько 100 відданих суппортерів. Але це вже було згодом.

Наразі ж постала проблема: не усі потенційні члени групи «UKRAINIAN SUPPORT from GERMANY» хотіли реєструватися на okean.de. Соціальні мережі в той час також ще були на стадії зародження та формування. Тому в 2010 році для спілкування та організації майбутніх виїздів на матчі було створено та зареєстровано форум — uasupport.de. Цю назву обрали ще в 2008 році, коли було розроблено дизайн першого банера, який, до речі, зберігся і по сьогоднішній день.

Зараз на uasupport.de зареєстровано близько 300 учасників, найбільш активні з них є членами групи «Суппортери». Вони мають значно ширші права як на форумі, так і в повсякденному житті фан-проекту. Також існують сторінка Uasupport.de та група UASUPPORT DE фан-товариства у Facebook.

На початку існування не завжди було легко дістати потрібну кількість квитків на матчі, але з часом склалися непогані партнерські відносини з Федерацією футболу України. Зараз від UASUPPORT.DE збирається колективна заявка, та ФФУ виділяє потрібну кількість квитків.

За більш ніж десять років існування проекту була ціла низка цікавих виїздів, сповнених пригод та приємних спогадів. UASUPPORT.DE познайомив людей з різних куточків земної кулі. Зараз на форумі зареєстровані українські вболівальники не лише з Німеччини, але й зі Швеції, Польщі, Великобританії, Австрії, Нідерландів, Бельгії та інших європейських країн.

Фан-рух UASUPPORT.DE не залишає без уваги й матчі українських футбольних клубів в Єврокубках, ігри молодіжних та юніорських збірних. Також хлопці та дівчата палко підтримують українських спортсменів з інших видів спорту, таких як хокей, футзал, гандбол, бокс, баскетбол, біатлон.

Звичайно члени фан-товариства не тільки дивляться разом футбольні матчі, але й грають самі. Команда UASUPPORT.DE неодноразово брала участь в товариських матчах з фанатами інших країн, а також в різноманітних футбольних турнірах в Німеччині.

Команда UASUPPORT.DE зайняла третє місце на Кубку Діаспори 2018 у м. Штутгарт

В сміливих планах на майбутнє в UASUPPORT.DE створення власної офіційної організації — для ще більш якіснішої та масовішої підтримки українських команд за кордоном.

Віримо, що все вийде, бо…

…Один за всіх та всі за одного!

Volodymyr Loktionov

Автор статті висловлює особливу подяку співзасновнику UASUPPORT.DE Данилу „Данчеру" Черкашенко

Конгрес UASUPPORT.DE з нагоди десятиріччя існування фан-проекту. Франкфурт-на-Майні. 2016 рік

Підтримка під час домашнього ЧЄ. Україна, Святогірськ. 2012 рік

Товариська гра проти фанів збірної Люксембургу. Люксембург. 2014 рік

Фан-марш перед грою з Косово. Албанія, Шкодер. 2017 рік

UASUPPORT.DE:

Der größte Erfolg der ukrainischen Fußballnationalmannschaft bleibt bis jetzt die Leistung bei der WM-2006 in Deutschland. Unter der Leitung von Oleh Blochin qualifizierte sich die Ukraine als Tabellenführer für die WM-Endrunde. Mit einer hervorragenden Leistung zog die Mannschaft rund um Superstar Andrij Schewtschenko bis ins Viertelfinale, wo sie anschließend gegen den späteren Weltmeister Italien ausschied.

Für die ukrainischen Fußballfans, die zu dieser Zeit in Deutschland lebten, gab es damals noch keinen Fanprojekt, der ukrainische Vereine bei den Auswärtsspielen unterstützt. Es gab jedoch viele begeisterten Anhänger, die an einer organisierten gemeinsamen Unterstützung im Stadion interessiert waren. Somit entstand die Idee eine Fangemeinschaft vor der WM-2006 zu gründen.

Erste Schritte: zu Beginn wurde eine Gruppe zum Unterhalten auf okean.de gegründet. Diese Internetseite mit Forum war damals bei der ukrainisch- und russischsprachigen Bevölkerung Deutschlands sehr populär. Die neugegründete Gruppe bekam den Namen „UKRAINIAN SUPPORT from GERMANY".

Den ersten Stadionbesuch als Fanklub gab es aber nicht bei der Weltmeisterschaft 2006. Damals haben nicht alle die gewünschten Tickets erhalten. Die erste gemeinsame Fahrt fand ein Jahr später nach Frankreich statt, wo die ukrainische Nationalmannschaft ein Qualifikationsspiel zur EM-2008 absolvierte.

Mit der Zeit ist ein Problem entstanden — nicht alle potenziellen Mitglieder wollten sich auf okean.de registrieren.

Mazedonien, Skopje. 2015

Deswegen hat man im Jahr 2010 eine neue Internetseine inklusive Forum erstellt — uasupport.de. Heutzutage sind da ca. 300 Mitglieder angemeldet. Der Fanklub hat auch eine Seite (Uasupport.de) und eine Gruppe (UASUPPORT DE) auf Facebook.

In seiner mehr als 10-jährigen Geschichte haben die UASUPPORT.DE-Mitglieder sehr viele interessante Fußballreisen hinter sich. Man hat Leute aus ganz Europa kennengelernt und jetzt sind bei dem Fanprojekt nicht nur Fußballfans aus Deutschland, sondern auch aus Schweden, Polen, Großbritannien, Österreich, Niederlande, Belgien und anderen europäischen Ländern.

Man unterstützt nicht nur die ukrainischen Fußballmannschaften, sondern auch die ukrainischen Sportler in anderen Sportarten. Unter anderem im Eishockey, Futsal, Handball, Basketball, Boxen, Biathlon.

Und natürlich spielen die UASUPPORT.DE-Fans auch selbst Fußball. Sie haben bereits bei zahlreichen Fußballturnieren in und außerhalb Deutschlands teilgenommen.

Zu den zukünftigen Plänen von UASUPPORT.DE gehört die Gründung von einer offiziellen Organisation für die noch bessere qualitativere Unterstützung von ukrainischen Teams im Ausland

UASUPPORT.DE

BERÜHMTE UKRAINER

Ілона Ушеніна / Ilona Ushenina

Володимир Локтіонов / Volodymyr Loktionov

Die sporliche Geschichte der Ukraine ist sehr jung wie das Land selbst. Erst seit 1991 treten Sportler und Sportlerinnen unter der gelb-blauen Flagge. In dieser Ausgabe präsentieren wir einige bedeutende Sportpersönlichkeiten des ukrainischen Wintersports.

Oksana BAJUL

Als die Verfilmung des Lebens der amerikanischen Skandaleiskunstläuferin Tonya Harding Ende März in die deutschen Kinos kam, haben sich die wenigsten gefragt, wer eigentlich die wahre Gewinnerin der Goldmedaille war. Das war Oksana Bajul, die in die Geschichte als erste Olympia-Siegerin der unabhängigen Ukraine eingeht.

Oksana wurde 1977 in Dnipro geboren. Zum ersten Mal stand sie im Alter von 4 Jahren auf dem Eis, ihr Talent blieb jedoch vorerst unentdeckt. Einige Zeit nach dem Tod ihrer Mutter findet sie Zuflucht in Odessa, bei der damals renommiertesten Eiskunstlauf-Trainerin Halyna Zmijewska. Diese bildete Oksana aus und mit ihr gewann die Eiskunstläuferin die Weltmeisterschaft 1993 in Prag – gerade mal mit 15 Jahren. Nach dem Olympiasieg 1994 wanderte sie in die USA aus, auch bedingt durch die schlechteren sportlichen Rahmenbedingungen in der Ukraine. Bajul lebt bis heute in den USA und nimmt nach einigen persönlichen Höhen und Tiefen wieder aktiv am gesellschaftlichen Leben teil.

Walentyna und Wita SEMERENKO

Ukraine war schon immer sehr stark im Frauen-Biathlon vertreten. Durch die zahlreichen Siege von Olena Zubrilova, Olena Petrowa, Oxana Chwostenko, Olena Pidhruschna, Julija Dschyma gehört diese Sportart zum Wintersport Nummer eins in der Ukraine. Zum Stolz des ukrainischen Frauen-Biathlons gehören auch die Semerenko-Zwillinge.

Walentyna und Wita wurden 1986 in Krasnopillja geboren. Obwohl die beiden Schwestern zur gleichen Zeit, noch in der Schule, angefangen haben zu trainieren, hat es Walentyna (Walja) ein Jahr früher geschafft, international durchzustarten, und sich zuerst für die Olympischen Winterspiele 2006 zu qualifizieren. Sie ist heute eine fünffache Welt- und eine siebenfache Europameisterin sowie eine olympische Siegerin von 2014. Ihre Schwester Wita ist aber auch eine fünffache Welt- und Europameisterin und zählt zu den erfolgreichsten Winterathleten der Ukraine. Beide nehmen auch an den Sommerbiathlon-Wettkämpfen teil.

Olexandr ABRAMENKO

33 Athleten vertraten die Ukraine in 9 verschiedenen Disziplinen an den Olympischen Winterspielen 2018 in Pyeongchang. Die Medaillenhoffnungen waren hauptsächlich im Biathlon. Die einzige Medaille gewann aber überraschend der Freestyle-Skier Olexandr Abramenko, für den das bereits die 4. Olympischen Winterspiele waren. Er krönte seine Karriere mit dem Olympiasieg im Sprungwettbewerb (Aerials).

Olexandr wurde 1988 im Charkiwer Gebiet geboren. Als er noch klein war, ist seine Familie nach Mykolajiw gezogen, wo er mit 10 Jahren angefangen hat zu trainieren. Den ersten Sprung hat Abramenko bereits im Alter von 12 Jahren gemacht und 2004 begann er seine Profikarriere. Bisher errang Olexandr 6 Podestplätze beim Europacup, davon 3 Siege, und 7 Podestplätze, davon 1 Sieg, beim Weltcup

Iryna Shum

Тижні України у Баварії

Ukrainische Tage in Bayern

На початку жовтня 2018 року розпочалися Тижні України у Баварії. Під такою загальною назвою на півдні Німеччини протягом 6 тижнів проходили різнопланові заходи, присвячені Україні. Серед них, зокрема, Українсько-Баварський конгрес вищої освіти, місяць сучасного українського мистецтва в культурному центрі Пасінгер Фабрік, участь України як країни-гостя на фестивалі поеток в Мюнхені, зустрічі з українськими митцями та авторами, презентація онлайн-проекту з популяризації української кухні в німецькомовному просторі, виставка та кінопокази сучасного українського документального кіно у рамках проекту «Побачити Україну: Докудейз мандрує світом», Дні Харкова в Нюрнберзі, кінопоказ та панельна дискусія до роковин трагедії у Бабиному Яру, акція з вшанування пам'яті жертв Голодомору 1932-1933 років тощо.

Новий системний формат презентації України в регіоні «Тижні України в Баварії» вперше запроваджено у 2018 році Генеральним консульством України в Мюнхені у співпраці з Державною канцелярією Баварії. Його метою є промоція численних українських заходів у цій потужній федеральній землі, привернення уваги до вже існуючих вимірів співпраці між Україною та Баварією, а також він слугуватиме майданчиком для започаткування нових ініціатив.

Окремо по найважливіших заходах:

► Дискусія на тему: „Пауль Целан 100. Меридіан великого майстра німецької мови: Чернівці-Париж-Вічність". Історична резиденція баварських герцогів, курфюрстів та королів Мюнхенська резиденція приймала у своїх стінах авторів Meridian Czernowitz Ігоря Померанцева та Андрія Любку, модератором дискусійно-поетичного вечора був президент Баварської Академії витончених мистецтв (Bayerische Akademie der Schönen Künste), видатний німецький поет, учасник фестивалю Meridian Czernowitz у 2014 році, Міхаель Крюгер. Під час заходу, що відбувався німецькою та українською мовами, читалися вірші, есе та монологи авторів про поезію Пауля Целана та поетичний образ міста Чернівців (Czernowitz).

► 17 жовтня представники української громади Мюнхена у самому серці міста вшанували пам'ять жертв Голодомору 1932-1933 років. Захід відбувся у рамках Міжнародної акції «Запали свічку пам'яті», яка протягом 85-ти днів проходитиме у 85 куточках світу.

► В одному з головних культурних центрів Мюнхена «Пасінгер Фабрік» відбулося відкриття серії репрезентативних культурних заходів, сфокусованих на Україні та об'єднаних у місяць українського сучасного мистецтва в Мюнхені. Проекти присвячені наслідкам демократичних зрушень в Україні, спадщині Євромайдану та Революції гідності, урокам, які винесло з цих подій українське суспільство та країни-сусіди, зокрема й Німеччина.

► В Мюнхені відбувся 4-й фестиваль поеток Schamrock-Salon & Festival der Dichterinnen. Україна стала країною-гостем на цьогорічному заході. Свої вірші презентували Оксана Забужко, Катерина Калитко та Ірина Цілик.

► 6–11 листопада в Мюнхені відбулося європейське турне «See Ukraine: Пустий постамент», організоване Міжнародним фестивалем документального кіно про права людини Docudays UA. «See Ukraine: Docudays UA мандрує Європою» – це проект у галузі культурної дипломатії, в рамках якого відбуваються покази документальних фільмів за участі авторів та авторок стрічок, виставки сучасного мистецтва, а також публічні дискусії. Цьогорічна концепція See Ukraine мала назву «Пустий постамент», яка мала за мету проаналізувати процес деко-мунізації та підштовхнути до обговорення суспільних цінностей та переосмислення канону української історії. Ситуація «пустого постаменту» спонукає до пошуку героїв нового часу. Хто міг би ними стати? І, зрештою, чи потрібно взагалі ставити нових героїв на старі постаменти? Чи варто ступати слідами старих ідеологій? ■

Anfang Oktober 2018 dürften wir über die „Ukrainischen Wochen in Bayern" freuen. Unter diesem Namen fanden in Süddeutschland innerhalb von 6 Wochen diverse mit der Ukraine verbundene Veranstaltungen statt.

Dazu gehörten zum Beispiel Ukrainisch-Bayerischer Hochschultag in Würzburg, ukrainische Ausstellungen und Diskussionen im Münchner Kulturzentrum „Pasinger Fabrik", die Ukraine als Gastland beim Festival der Dichterinnen „Schamrock" in München, Treffen mit den ukrainischen Künstlern und Autoren, darunter Mary Kulikovska, Oksana Sabuschko, Irina Tsilyk, Andrij Ljubka, Kateryna Kalytko, Serhii Zhadan, Präsentation des Online-Projektes über ukrainische Küche „Ukraine kocht" im deutschsprachigen Internetraum, Konzert des Orchesters INSO-LVIV aus Lemberg im Rahmen des Festivals „Ingolstädter Jazz Tage", Ausstellungen und Vorführungen der Dokumentarfilme im Rahmen des Projektes „See Ukraine: DOCUDAYS on TOUR" von Docudays UA International Human Rights Documentary Film Festival, Charkiw Tage in Nürnberg, Filmvorführung und Podiumsdiskussion zum Jahrestag der Tragödie in Babyn Yar im NS-Dokuzentrum München, Veranstaltung zum Gedenken an die Holodomor-Opfer von 1932-1933 und viele andere.

Das neue Format der Präsentation der Ukraine in der Region – „Ukrainische Wochen in Bayern" – wurde im Jahre 2018 von dem Generalkonsulat der Ukraine in München in Zusammenarbeit mit Bayerischer Staatskanzlei gegründet. Das Ziel ist, zahlreiche ukrainische Veranstaltungen in dem einflussreichsten Bundesland zu fördern sowie Aufmerksamkeit der Öffentlichkeit zur bestehenden Zusammenarbeit zwischen der Ukraine und Bayern zu wecken. Ukrainische Wochen in Bayern werden auch zukünftig als Plattform für neue Initiativen dienen.

Життя у Німеччині: Історія одного переїзду

Щодо переїзду в іншу країну в суспільстві існують дві діаметрально протилежні думки: «я нікуди не втечу, адже патріот» і «потрібно рятуватись і тікати в пошуках кращого». Якщо заглибитись, розумієш, що переїзд — це перш за все новий досвід та можливості.

Їй 27 і в паспорті Олени німецьке прізвище. Це та історія, коли економічна освіта в Україні не веде тебе в банк чи на вітчизняне підприємство. Тоді у 2012 після захисту диплома вона до валізи спакувала ще й весільну сукню. Поцілувала батьків, сіла в літак і нарекла себе бути щасливою Фрау Ільг.

Олена Ільг знайома з теперішнім чоловіком з 12 років. «Наші батьки працюють у благодійних фондах. Через співпрацю німецькі та українські партнери з 2005 року щорічно проводять дитячі табори за підтримки обох країн. Там ми, власне, і зустріли один одного».

Сімейне життя

Певно, якби не доля випадку, вона б пила зараз каву на ринковій площі у центрі Львова. Та коли коханий, з яким були на відстані майже 2 роки зробив пропозицію, не могла більше чекати. Її впевнене «Ja» і легка вдача зуміли збудувати міцну сім'ю і завоювати серце та шлунок відчайдушного німця. З того часу вона живе у маленькому автомобільному містечку Неккарзульм, неподалік Штутгарта. «Мій чоловік не 100% німець. Його мати — німка по крові, що народилась і виросла в СРСР, батько — напів німець, напів «наш», який теж виховувався в СРСР, тому не такий вже mein Mann «іноземець». Як у всіх нормальних сімей у нас теж бувають непорозуміння, але це зазвичай побутові речі», — каже Олена. Зараз вони з чоловіком виховують 4-річну донечку Леоні, яка до речі, незважаючи на свій юний вік, уже розмовляє 3 мовами і вчиться грі на музичних інструментах.

Еміграція

Її перший рік у Німеччині був найважчим періодом. З великого туристичного вона переїхала до маленького індустріального містечка. Не могла заснути в тиші, а після протонного ритму у місті Лева потерпала тут, у Німеччині, в обіймах нудощів. Мовні інтеграційні курси довелось чекати декілька місяців і колись така самостійна та незалежна Оленка сиділа і рахувала постаті за вікном. Напевно, то і був переломний період, коли вона зрозуміла, що життя вже не буде колишнім. Її чоловік тільки закінчив навчання і шукав роботу, отож вони разом починали велику гру під назвою «кар'єра з нуля». Коли мовні курси все ж розпочалися, то життя нарешті увібрало фарб і сама Олена ожила.

Звички та пристосування

Вона навчилася тут багатьом речам: часом корисним, інколи просто необхідним.

Тут довелося брати до уваги кілька факторів і кейсів, навчатися ним і користуватися у повсякденному житті. Вона сортувала сміття і складала таким чином, щоб при цьому економити місце у смітнику. Вчасно виходити з дому і бути на зупинці скоріше, аніж автобус – це апріорі. Адже транспорт не те, що не спізнюється, а може прибути ще й на хвилину раніше.

Подорожі

Олена розповідає, що, живучи у Львові, завжди надихалась містом, архітектурою і такою особливою атмосферою. «У нашому маленькому німецькому містечку мені цього не вистачає, тому я відкрила для себе подорожі! З європейських подорожей – це улюблені Прага, Краків, Страсбург, Барселона, Венеція. І тепер — це моя любов, мотивація і натхнення! Наразі відвідала 21 країну і хочеться ще! Завдяки дуже вигідному географічному положенню, можна сісти в авто і за 2 години опинитись у Франції чи Швейцарії, 3 години відділяють від Люксембургу, Ліхтенштейну, Австрії, Чехії... Я для себе зробила відкриття: чим більше подорожуєш, знайомишся з іншими культурами, народами та їхніми традиціями — тим глибше починаєш розуміти людей, приймати їх такими, як вони є і шукати те, що нас об`єднує, а не розділяє.»

Українські зв'язки

На жаль, рідко підтримую контакт з українцями і лише двічі була на подібних зустрічах, каже Олена. Зараз вона повністю віддається навчанню і її мрія і ціль — знайти роботу за професією і розвиватись у цьому напрямку. За бажанням слідкуйте за блогом Олени в інстаграмі (@olena_illg). Там багато лайфхаків та ремарок про життя та навчання в Німеччині та подорожі світом

Valerie Zenynets

Das Leben in der Emigration: Geschichte einer Auswanderung

Die Ukrainerin Olena hat ihr Leben in der Heimat zurückgelassen und hat 2012 beschlossen, als Frau Illg nach Deutschland auszuwandern. Ihren Mann kennt sie seit ihrem 12. Lebensjahr und mit ihm zusammen hat sie ihr gemeinsames Leben „als Erwachsene" neu aufgebaut.

Das erste Jahr in der Emigration war das schwerste: Auf den Integrationskurs warten, neue Kontakte knüpfen und nach Freunden suchen. Außerdem ist ihre Heimatstadt Lemberg groß und voller Leben. Die Stille der kleinen industriellen Stadt Neckarsulm war daher zu Beginn etwas bedrückend. Irgendwann kam der Umbruchmoment und Olena hat verstanden, dass ihr Leben nie anders sein wird. Mit der Zeit hat das Leben aber auch wieder an Farben gewonnen.

In Deutschland hat Olena für sich Reisen entdeckt: „Dank einer guten geografischen Lage, kann man ins Auto steigen und in zwei Stunden in Frankreich oder in der Schweiz sein. Je mehr man reist, umso mehr lernt man andere Kulturen und Völker sowie ihre Traditionen kennen. Somit fängt man an die Menschen auch besser zu verstehen und das zu suchen, was man gemeinsam hat — was heute besonders wichtig ist.

Aktuell fokussiert sich Olena komplett auf Ihre Ausbildung und will sich beruflich weiterentwickeln. Wir drücken ihr die Daumen, dass noch ein Traum von ihr in Erfüllung geht.

МОТОБОЛ В УКРАЇНІ: СПОРТ ПОКОЛІНЬ

Yaroslav Boruta

Спортсменів я насамперед бачу як фанатів власного спорту. Хтось вболіває за команду до останнього. А декого цікавить лише те, що спорт може дати: гроші або відчуття перемоги сильного над слабким. Та що буде, коли окремий вид спорту почне зникати? Мені не потрібно їздити в іншу країну, щоб про це дізнатись. Я розкажу про український мотобол.

ЩО ТАКЕ МОТОБОЛ?

Мотобол — різновид мотоспорту, в якому на полі розміром з футбольне змагаються дві команди. Кожна складається з воротаря та 4 польових гравців на мотоциклах. Останні забивають м'яча у ворота суперника.

Поле всіяне хмарами з піску та пилу. Схожість з футболом забувається на перших секундах. Команди ревуть у видовищному атракціоні. На піску, яким посипають поле, утворюються чіткі колії у напрямку воріт.

Таку ефектну картинку в Україні побачиш нечасто. Всього зареєстровано 5 мотобольних команд. Варіантів змагань теж небагато: Чемпіонат України, Кубок України та поодинокі товариські матчі. Інколи проводять іменні турніри як-от Кубок пам'яті мотоболіста Анатолія Кирияченка у 2015. На міжнародному рівні — Чемпіонат Європи, проте в цьому році збірна України відмовилася від участі. А що буде в 2019?

Максим, воротар команди «Дружба», наприкінці телефонного інтерв'ю зізнається: «Чомусь часто від нас відвертаються...Чи то не хочуть вкладати гроші, чи то не бачать перспектив у мотоболі».

СПОРТ ПОКОЛІНЬ

Перше, що спадає мені на думку після розмов із мотоболістами — український мотобол є «спортом поколінь». Це доводить приклад «Дружби». Тренером команди після відродження у 2015 став її колишній гравець Анатолій Таран, капітаном — його син Іван Таран. Більшість гравців — сини мотоболістів минулої «Дружби».

Успадковується й екіпірування. Мотоболісту Анатолію Кінашу мотоцикл та спорядження дав двоюрідний брат, який до того теж грав у «Дружбі».

РЕЧІ, ЩО ЗАВЖДИ В ЦІНІ

Якщо спорядження від колишніх гравців не залишилося, його купують. Іспанський мотоцикл GasGas коштує близько 195—225 тис. грн (6.000—7.000 євро). В «Дружбі» ж купують та кастомізують кросові мотоцикли: занижують рами, варять бугелі для полегшеного контролю м'яча.

Новий м'яч коштує 3.000—5.000 грн (100—150 євро). Тому коли він потрапляє на ручку мотоцикла і пробивається, його відновлюють власноруч. Такий м'яч буде придатним лише для тренування. До речі, на одне тренування витрачають близько 7.000 грн (230 євро).

У «Дружбі» екіпірування включає хокейні налокітники, футбольні щитки, гетри, краги, мотокросівський шолом. Спеціалізованого мотобольного магазину в Україні немає.

Але є спорт і його фанати. Максим каже: «Буду грати, поки будуть сили». А значить мотобол в Україні житиме. Адже спорт існує доти, доки буде жити його останній фанат — останній спортсмен

Photograph: Alexander Skripnik

MOTOBALL IN DER UKRAINE: SPORT DER GENERATIONEN

Ich sehe Sportler vor allem als Fans der eigenen Sportart. Jemand fiebert mit seiner Mannschaft bis zum Letzten mit. Und einige interessieren sich nur dafür, was der Sport geben kann: Geld oder das Gefühl des Sieges eines Starken über den Schwachen.

Und was passiert, wenn eine bestimmte Sportart zu verschwinden beginnt? Ich muss nicht in ein anderes Land fahren, um davon zu erfahren. Ich erzähle über den ukrainischen Motoball.

WAS IST EIGENTLICH MOTOBALL?

Motoball ist eine Art von Motorsport, bei dem zwei Teams auf einem Feld mit der Größe von einem Fußballplatz miteinander im Wettbewerb stehen. Jede Mannschaft besteht aus einem Torwart und 4 Feldspielern auf Motorrädern, die den Ball ins gegnerische Tor schießen. Die vermutete Ähnlichkeit mit Fußball vergisst man in den ersten Sekunden. Die Teams brüllen sich auf einer wilden Fahrt gegenseitig an und auf dem Sand, mit dem das Feld bestreut wird, bilden sich die deutlichen Wege in Richtung des Tores.

Sie werden in der Ukraine so ein Bild selten sehen. Für die registrierten 5 Motorrad-Teams gibt es wenige Möglichkeiten des Wettbewerbs. Es gibt die Meisterschaft der Ukraine, einen ukrainischen Cup und die einzelnen Freundschaftsspiele. Auf der internationalen Ebene nur die Europameisterschaft. Was wird 2019 sein?

Maksim, der Torwart der Mannschaft „Freundschaft“, sagt ehrlich, dass sich die Regierung oder offizielle Sponsoren oft von den Spielern abwenden. Entweder wird kein Geld investiert oder man sieht keine Perspektive in den Motorrädern.“

EIN SPORT DER GENERATIONEN

Ukrainischer Motoball ist „ein Sport der Generationen“, und ein Beispiel dazu ist „die Freundschaft“ (Dorf Machehi). Nach der Wiedergeburt der Mannschaft im Jahre 2015 ist ihr ehemaliger Spieler Anatolij Taran Trainer geworden, Kapitän ist sein Sohn Iwan Taran. Die meisten Spieler sind auch Söhne von Motoballspielern.

DINGE HABEN IHREN PREIS

Das spanische Motorrad Gas Gas kostet ca. 6.000-7.000 Euro. In der Mannschaft „Freundschaft“ kaufen und individualisieren sie ihre Motocross-Maschinen selber.

Der Ball kostet 100-150 Euro. Und wenn der Ball kaputtgeht, erneuert man ihn aus eigener Tasche für das nächste Training. Übrigens: man verbraucht für ein Training etwa 230 Euro.

In dem Team „Freundschaft“ umfasst die Ausrüstung Ellenbogenschützer, Schienbeinschoner, Fußballstrümpfe, Handschuhstulpen und einen Geländefahr-Helm. Es gibt kein Fachgeschäft in der Ukraine.

Aber es gibt den Sport und seine Fans. Maksim sagt: „Ich werde spielen, solange ich Kraft habe.“ Motoball wird in der Ukraine leben. Der Sport existiert, solange sein letzter Fan — der letzte Sportler leben wird

ЄВГЕН ДИКИЙ: «АНТАРКТИДА АБО ВІДЛЯКУЄ, АБО В НЕЇ ЗАКОХУЮТЬСЯ, ІНШОГО НЕ ДАНО»

Яна Сотник / Yana Sotnyk

Поки ми зустрічаємо зиму, в Антарктиду приходить літо, а це значить, що туди поїдуть і туристичні кораблі, і нові команди дослідників, щоб замінити своїх колег після річної вахти. Про Україну в Антарктиці ми поговорили з керівником Національного антарктичного наукового центру Євгеном Диким.

Чим станція Академік Вернадський відрізняється від інших наукових станцій, що проводять дослідження в Антарктиді?

В першу чергу, своєю історією. Початково це була британська станція Фарадей – одна з найперших станцій в Антарктиді, заснована в кінці 40 рр. Ми реперна станція, на якій можна відстежувати всі тривалі тренди, зокрема зміну клімату. Саме на станції Фарадей, ще за британців, було відкрито таке явище, як озонова дірка, про яку тепер чув кожен школяр. Ми перейняли від британців озонову вахту і озонометрія є одним з ключових моментів роботи вже нашої станції Академік Вернадський.

Станція Академік Вернадський має одну з найкращих в світі і, тим більше, в Антарктиді магнітометричних обсерваторій. Власне там, в Антарктиді, ми відстежуємо космічну погоду для планети в цілому за допомогою кращих в світі магнітометрів, які виробляють у Львові. Ці ж магні-тометри закуповують і американці.

Серед менш оптимістичних фактів той, що саме в районі нашої станції виявлені найвищі на всій планеті темпи глобального потепління: +3 градуси за 10 років. Це дуже багато, відповідно стрімко тане крига. Наскільки стрімко – ми зараз намагаємося відстежувати за допомогою супутникового зондування. Глобальне потепління у всіх зараз на слуху, але насправді його не так легко виміряти, як здається.

Ну і нарешті цікавинка, яка вже не стосуються науки, але точно сподобається вашим читачам – на станції Академік Вернадський є антарктичний бар. Його було створено ще британцями в 60-ті роки в стилі класичного англійського паба і ми його не перейменовували, він залишився під назвою «Фарадей».

Це єдиний бар в Антарктиді?

Ні, не єдиний. На більших станціях, таких, як Макмердо, Амундсен-Скотт, де працюють сотні людей в літній період, є свої бари, але «Фарадей» однозначно всіх «кладе» за атмосферою, при тому, що там лише 3 столика. Від британців у нас залишилася традиція, за якою чоловіки в барі зобов'язані платити, а от жінки мають вибір – або платити за вишивку, або залишити полярникам на пам'ять свій бюстгальтер, повісивши його над стійкою бару. В результаті там зібралася колекція жіночої білизни починаючи з 60-х років і до XXI століття. Ще один цікавий факт – українці ще в одну з перших зимівель змонтували на станції самогонний апарат і тому бар Фарадей – це єдиний бар в Антарктиці, в якому можна скуштувати місцеву антарктичну горілку-вернадівку.

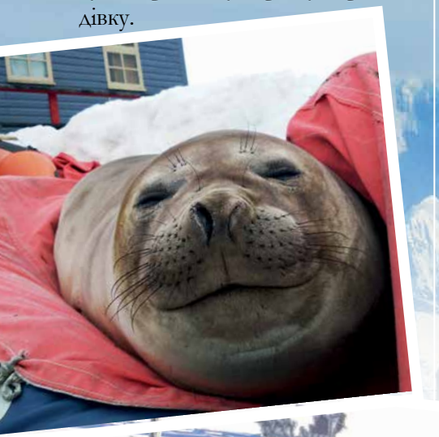

Як стають полярниками? Що для цього треба?

В першу чергу треба мати якусь із тих професій, які там потрібні. З вчених-дослідників є потреба в біологах, геофізиках, метеорологах. Якщо ти не вчений, ти теж можеш там знадобитися, якщо ти лікар, кухар, дизеліст, механік або сисадмін.

Також потрібне нормальне здоров'я (саме нормальне, не таке, як у космонавтів). Станція розташована в м'якій частині Антарктики, тому достатньо не мати хронічних захворювань і бути загалом у добрій формі.

Чи багато з тих, хто побували в Антарктиді, хочуть поїхати туди повторно?

Кажуть, що люди, які потрапляють до Антарктиди, чітко діляться на 2 категорії – одні кажуть, що «більше ніколи в житті», а інших, навпаки, «за вуха не відтягнеш». Антарктида або відлякує, або в неї закохуються, іншого не дано.

До розмови приєднується Антон Омельченко – системний механік, один із «зимовників» попередніх років.

На багато питань пан Антон відповість набагато краще, ніж я. Я призначений лише з лютого місяця, а Антон – один з тих, хто там зимував. Цікавий момент – Антон Омельченко є правнуком того самого Антона Омельченка, який, як достовірно відомо, був першим українцем, чия нога ступила на землю Антарктиди в 1911 р. в складі легендарної експедиції Роберта Скотта.

Розкажіть про типовий робочий день полярника?

АО: В кожного члена експедиції він відрізняється. Я механік. Окрім робіт, які можуть виникнути спонтанно, у цілому, це виглядає так: прокинувся, обхід станції, всього обладнання, за яке я відповідаю, виконання режимних робіт, які потрібно виконувати щодня. Далі – допомога іншим членам експедиції, бо не можна займатись тільки чимось своїм. Неділя менш завантажена, але базові роботи і дослідження все одно продовжуються щодня.

Але ж у вас є і вільний час? Як ви його проводите?

АО: Варіантів не багато. Якщо не дивитися вдалечінь, спостерігаючи красу, яка поруч, то лишаються спорт, книги, кіно і розмови з іншими членами експедиції.

На станції є спортзал – невеличка кімнатка з велотренажером, турніком, штангою, поручнями. Там комфортно займатися максимум двом людям одночасно, але оскільки експедиція невелика, то цілком зручно ділити час, хоча спортзал доволі популярний. Крім того, кожна експедиція намагається грати в футбол, бо це саме командна гра.

Є медіатека та бібліотека, які весь час поповнюються, кожен зимівник щось привозить. За всі роки, що ми маємо цю станцію, зібралося багато книг і також багато залишилося від англійців.

Чи пригадуєте якусь книгу, яку вам особливо цікаво було там читати?

АО: Моя дружина постійно вихваляла Пауло Коельо, тому я на зимівлі прочитав кілька його творів, щоб бути на одній хвилі з дружиною.

Як харчуються полярники?

АО: Все збалансовано: ведеться закупка продуктів на рік, з урахуванням потреб організму людини. Однотипної їжі немає, раціон дуже широкий. Єдине обмеження в тому, що це має бути така їжа, яка може зберігатися рік. Є два рефрижератори: один -22, другий +4. Раз на рік завозиться контейнер. Продукти відповідно сортуються і зберігаються.

Чого найбільше не вистачає в Антарктиді?

АО: Кожному чогось свого. Мені найбільше не вистачало спілкування з рідними, з друзями. Коли я зимував, ще не було стабільного інтернет-зв'язку, ми тоді по телефону спілкувались. Електронну пошту можна було отримати лише раз на тиждень.

Які ще труднощі там доводиться долати?

– АО: Складні погодні умови. Якщо щось трапляється з обладнанням, яке стоїть на вулиці і його треба поремонтувати, це доволі складно, особливо взимку. Мінусова температура не настільки низька, як всі думають, але дуже висока вологість, тому замерзнути там можна за 5 хвилин.

– ЄД: А я розкажу про ті труднощі, які мені доводиться долати тут. Для мене, як для керівника, найбільший виклик – намагатися, маючи таке маленьке фінансування – лише 2 млн. євро на рік – давати результати, які б зацікавили моїх колег, наприклад, з інституту Альфреда Вегенера в Німеччині, в якого бюджет приблизно в 140 разів більший. Ми хочемо, щоб робота нашого центру була, хай не дуже великим, але внеском України в світову науку. Звісно ж, для того, щоб давати результати, співставні із західними колегами, нам треба бути дуже гнучкими та креативними.

Яка ваша основна амбіція, як керівника НАНЦ?

Як не дивно, вона не наукова. Я б хотів на прикладі однієї віддаленої на 15 тис. км. від України полярної станції показати, як могла б виглядати наша країна, якщо перестати красти бюджетні кошти і почати використовувати їх за призначенням. Не знаю, наскільки мені це вдасться, але амбіція саме така. Ми хочемо бути пілотним проектом реформування української науки.

Розкажіть про адміністративний устрій Антарктиди. Наприклад станція – чия це земля?

1959 р. було підписано міжнародний договір про Антарктику і вирішено, що вся територія та акваторія південніше 60-го градусу є нічийною, тому там в принципі немає національних юрисдикцій. Майно станції належить тій країні, під прапором якої вона стоїть, а от сама територія не належить нікому. Тому, на нашу станцію може направити свого спостерігача будь-яка країна-член договору про Антарктику, і ми не можемо йому відмовити. Так само і ми маємо право проінспектувати будь-чию станцію, якщо нам це заманеться. Це є гарантією від мілітарного використання Антарктики, бо договір передбачає виключно мирну діяльність. Це теж один з аспектів, чому Антарктида потрібна Україні.

Справа в тому, що це найбільший шматок планети, який нікому не належить. Ми скоро зіткнемся з реальним освоєнням космосу, вже на нашій з вами пам'яті чи Ілон Маск, чи інші його конкуренти почнуть освоювати Марс, Місяць, а це теж території за межами національних юрисдикцій. На сьогоднішній день саме в Антарктиці відпрацьовується модель того, як на території, де нема нічиєї держави, мають взаємодіяти між собою різні країни, приватні корпорації, та просто приватні особи. Саме тут відпрацьовується і правова модель і, реальна практика. Поки Антарктида показує переважно дуже позитивну практику, і дуже добре, що ми дотичні до цього процесу

YEVGEN DYKYI: «DIE ANTARKTIKA – ENTWEDER HAST DU VOR IHR ANGST, ODER LIEBST SIE»

Während wir uns auf Winter vorbereiten, kommt der Sommer in die Antarktis. Das bedeutet, dass die neuen Forscherteams dahin reisen, um ihre Kollegen nach der Jahresschicht abzuwechseln. Wir haben Yevgen Dykyi getroffen, den Leiter vom Nationalen Wissenschaftszentrum der Antarktis, um uns über die ukrainische Forschungsstation „Akademiker Wernadski" zu unterhalten.

Wie unterscheidet sich „Akademiker Wernadski" von den anderen Forscherstationen in der Antarktis?

Zunächst, durch seine Geschichte. Ursprünglich war es die britische Station „Faraday" — eine der ersten Stationen in der Antarktis, die in den späten 40er Jahren gegründet wurde. Wir sind die Referenzstation, die insbesondere alle langfristigen Trends des Klimawandels verfolgen kann. Eben an der Faraday-Station wurde das bekannte Phänomen des Ozonlochs entdeckt.

Zu den weniger optimistischen Fakten gehört, dass eben neben unserer Station die weltweit höchsten globalen Erwärmungsraten aufgezeigt wurden: +3 Grad in 10 Jahren. Das ist sehr viel, und das Eis schmilzt entsprechend sehr schnell. Wie schnell — genau das versuchen wir mit der Satellitenerfassung zu verfolgen. Die globale Erwärmung ist jetzt in aller Munde, aber in Wirklichkeit ist sie nicht so einfach gemessen zu werden.

Zu guter Letzt haben wir einen interessanten, jedoch nicht wissenschaftlichen Fakt: Auf der Station „Akademiker Wernadski" gibt es eine Antarktisbar. Sie wurde von den Briten in den 60er Jahren im Stil eines klassischen englischen Pubs eingerichtet und wir haben sie auch nicht umbenannt, sie blieb unter dem Namen„Faraday".

Ist es die einzige Bar in der Antarktis?

Nein. Aber die Faraday-Bar hat eine besondere Atmosphäre. Die Britten haben uns die Tradition überlassen, dass die Frauen für die Getränke mit ihren BHs „bezahlen" können. Seitdem gibt es dort eine große BH-Kollektion.

Wie wird man zu Polarforscher überhaupt?

Zunächst müssen Sie einen hier gefragten Beruf haben, z.B. Biologe, Geophysiker, Meteorologe. Wenn Sie kein Wissenschaftler sind, können Sie trotzdem hier nützlich sein, wenn Sie ein Koch, Arzt, Mechaniker oder Sysadmin sind. Außerdem muss man fit sein. Nicht wie ein Raumfahrer, sondern normal fit. Die Station befindet sich im weichen Teil der Antarktis, deswegen reicht es, keine chronische Erkrankungen zu haben und in guter Form zu sein.

Was machen die Polarforscher in ihrer Freizeit?

Na ja, so viele Möglichkeiten gibt es nicht. Wenn man nicht fern schaut und die Schönheit der Antarktis betrachtet, gibt es auch Sport, Bücher, Filme und Gespräche mit den anderen Expeditionsmitglieder.

Wir haben ein kleines Fitnessstudio, eine Mediathek und auch eine Bibliothek. Im Laufe der Jahre hat sich schon Einiges an Büchern dort angesammelt.

Und was fehlt am meisten in der Antarktis?

Das ist wieder ganz individuell. Mir persönlich fehlt meine Familie. Früher hatten wir kein stabiles Internet, und wir haben uns nur telefonisch unterhalten, und die Emails konnte man nur einmal in der Woche empfangen.

Erzählen Sie uns etwas über die Verwaltungsstruktur der Antarktis. Zum Beispiel die Station — wessen Land ist es?

Im Jahr 1959 wurde beschlossen, dass das gesamte Gebiet und die gesamten Wasserflächen südlich von 60-er Grad keinem Land gehören und dort grundsätzlich keine Rechtsprechung eines bestimmten Landes herrscht . Das Eigentum der Station gehört dem Land, unter dessen Flagge sie steht, aber das Territorium selbst gehört niemandem. Daher muss unsere Station die Beobachter von jedem Land begrüßen, das Mitglied des Antarktischen Vertragssystems ist. Ebenso haben wir das Recht, jede Station zu besuchen und inspizieren, wenn sie uns gefällt. Dies ist eine Garantie, die Antarktis von militärischer Nutzung schützt, da der Vertrag ausschließlich friedliche Aktivitäten vorsieht.

Heute ist die Antarktis ein Modell davon, wie verschiedene Länder, private Unternehmen und einfach Privatpersonen in einer Region miteinander interagieren, in der es keinen Staat gibt. Bisher hat die Antarktis eine sehr gute Praxis gezeigt, und es ist sehr gut, dass wir ein Teil von diesem Prozess sind

Übersetzt aus dem Ukrainischen von Kseniya Fuchs

Український кінематограф сьогодні: підстави для оптимізму

Підвалини для майбутнього розвитку

В останні роки український кінематограф переживає стрімке зростання. Українські стрічки регулярно виходять у кінопрокат. Такий стан справ дозволяє обережно заявляти про започаткування «ренесансу» українського кіно. Сьогодні для нього закладають підвалини. І не лише завдяки творчості українських кінематографістів, а й також їх участі у формуванні державної політики у галузі кіно та системи підтримки кінематографа, наближених до сучасних європейських практик.

Законодавчі ініціативи

Прикладом успішної синергії держави та кіноіндустрії став новий закон 2017 року *«Про державну підтримку кінематографії в Україні»*, активну участь у розробці якого взяли громадські об'єднання кінематографістів (зокрема, *Film Industry Association of Ukraine*). Закон розширив можливості держави у фінансуванні виробництва фільмів, їхньої промоції, а також додав опцію фінансування серіалів і посилив захист авторського права в аудіовізуальній сфері.

Сергій Васильєв
Sergii Vasyliev

Державне фінансування кінематографа

Від 2016 року обсяги державного фінансування кінематографа щороку зростали удвічі. Державне агентство України з питань кіно понад 90% бюджету виділяє на Програму виробництва та розповсюдження національних фільмів, у якій нині перебуває 148 кінопроектів.

Успіхи орієнтації на копродукцію

Важлива зміна, яка відбулася в українському кіновиробництві останнім часом, пов'язана із його переорієнтацією на взаємодію із світовими і європейськими партнерами для створення спільних кінопроектів.

Раніше українські кінокомпанії нерідко надавали сервісні послуги із виробництва фільмів для російських кінокомпаній і створювали фільми (й особливо телевізійні серіали) спільно із ними – із урахуванням інтересів російської аудиторії.

Від 2014 року обсяги такої співпраці істотно зменшилися. Натомість, в Україні відбулися зйомки фільмів *«Гіркі жнива» Джорджа Менделюка* (сервіс *Radioaktive Film* для *Spotlight, Канада*), *«Смерть Сталіна» Армандо Януччі* (сервіс *Radioaktive Film для Gaumont, Франція Великобританія, Бельгія, Канада*), *«Остання подорож Леандера» Ніка Бейкера-Монтейса* (сервіс *Family Production для Syrreal Entertainment, Tobis Film, Rundfunk Berlin-Brandenburg, Німеччина*) і *«Sumpfland» Крістіана Альварта* (сервіс *Family Production для Syrreal Entertainment, Німеччина*), телевізійних серіалів *«Чорнобиль»* (сервіс *Radioaktive Film* для *HBO та SKY Television, США*) та *«Бюро легенд»* (сервіс *Radioaktive Film для The Oligarchs Productions, Франція*), а також роботи над індійським науково-фантастичним блокбастером *«2.0» (реж. S. Shankar,* сервіс *TOY Cinema для Lyca Production*).

За останні роки у копродукції за участі України було створено чимало помітних (і помічених не лише в Україні) фільмів. З-поміж них:

- кримінальна драма *«Межа» Петера Беб'яка (Garnet International Media Group)* про сім'ю та контрабанду, дія якої відбувається на кордоні між Словаччиною та Україною, отримала нагороду за режисуру на МКФ у Карлових Варах і у 2017 році була висунута Словаччиною на здобуття премії «Оскар» у категорії «Найкращий іншомовний фільм»;
- *«Інші» Шарунаса Бартаса (Insightmedia, Tato Film, Литва, Україна, Франція, Польща)* – прем'єра фільму-подорожі литовського волонтера до України углиб зони АТО для пізнання неоголошеної війни, відбулася у травні 2017-го у програмі «Двотижневик режисерів» Каннського МКФ, а згодом Литва висунула стрічку на «Оскар» «Найкращому іншомовному фільму»;
- *«Брама» Володимира Тихого (Directory Films, Україна, США)* – екранізація надзвичайно успішної п'єси Павла Ар'є «На початку і наприкінці часів» про мешканців Чорнобильської зони відчуження, в якій невлаштована соціальна реальність поєднується з містикою, що взяла участь у конкурсі МКФ «Чорні ночі» у Таллінні.

Сергій Лозниця та Канни

У копродукції з Україною були створені два ігрові фільми *Сергія Лозниці*, прем'єри яких відбулися у конкурсах Каннського МКФ. І якщо участь української сторони *(Solar Media Entertainment)* в роботі над *«Лагідною» (Франція, Німеччина, Нідерланди, Литва, Росія та Україна)*, яку представили у Міжнародному конкурсі Канн у 2017 році, була лише на етапі постпродакшну, то *«Донбас» (Франція, Німеччина, Нідерланди, Україна, Румунія)* знімався в Україні *(Arthouse Traffic)* та був присвячений болісній реальності життя окупованих територій. 2018 року фільм отримав приз за режисуру Каннської програми «Особливий погляд», а Україна висунула його на «Оскар» у категорії «Найкращий іншомовний фільм».

Ще однією стрічкою, створеною за участі України, яку 2018 року було висунуто у цій «оскарівській» категорії після прем'єри у Каннах (у паралельному конкурсі «Тиждень кінокритики»), стала *«Гірська жінка: на війні» Бенедикта Ерлінгссона* (*Solar Media Entertainment, Ісландія, Франція, Україна*). У фільмі йдеться про диригентку хору, що стає на захист екології рідного краю та готується удочерити дівчинку з Донбасу. Стрічку на «Оскар» висунула Ісландія.

Зазначимо, що переважна більшість фільмів, створених у копродукції, є прикладом європейського мистецького кіно, яке дозволяє їх авторам без перешкод говорити на складні теми, виявляючи самобутність свого художнього мислення.

Дебютанти і мистецьке кіно

Прикметно, що чимало українських режисерів саме зараз дебютують із повнометражними стрічками.

У програмі «Панорама» Берлінале 2018 року відбулася прем'єра драми *«Коли падають дерева» (Directory Films, Україна, Польща, Македонія) Марисі Нікітюк*, в якій історія пристрасного кохання молодої героїні та її бунту проти соціальних обмежень провінційного життя була розказана у самобутньому стилі, що поєднав натуралізм і магічний реалізм.

Ще однією перспективною дебютною стрічкою 2018 року є *«Дике поле» Ярослава Лодигіна (LimeLite)* – екранізація роману *Сергія Жадана «Ворошиловград»*, дія якого відбувається на Донбасі (BBC Україна визнало роман «Книгою десятиліття»). Міжнародна прем'єра «істерну» відбулася на МКФ «Чорні ночі» у Таллінні. Фільм було створено спільно із Швейцарією.

«Остання подорож Леандера» реж. Ніка Бейкера-Монтейса, Family Production

У пошуках жанрового кіно

Поруч із самобутніми мистецькими стрічками, український кінематограф пропонує і фільми, орієнтовані на широку кіноаудиторію. Як і в інших європейських країнах, найуспішнішими стрічками національного виробництва стають комедії:

- *«Скажене весілля» (FILM.UA, Prototype Production, 2018) Влада Дикого* (понад 600 тис. глядачів),
- *«8 кращих побачень» (Studio «Kvartal 95», Росія, Україна, 2016) Марюса Вайсберга (530 тис. глядачів) і «Слуга народу» (Studio «Kvartal 95», 2016) Олексія Кирющенка* (340 тис. глядачів) із популярним комедійним актором Володимиром Зеленським у головній ролі,
- *«DZIDZIO Контрабас» (Solar Media Entertainment, 2017) Олега Борщевського* (311 тис. глядачів).

Високі результати мають і повнометражні анімаційні фільми, орієнтовані на сімейну аудиторію, – *«Викрадена принцеса: Руслан і Людмила» (Animagrad, 2018) Олега Маламужа* (493 тис. глядачів) і *«Микита Кожум'яка» (Panama Grand Prix, 2016) Манука Депояна* (203 тис. глядачів). При тому, завдяки універсальній природі анімації, вони виходять у кінопрокат і за межами України.

Роблять українські кінематографісти і спроби опанувати жанр фентезі: *«Сторожову заставу» Юрія Ковальова (Kinorob)* про сучасного хлопця, що потрапляє в часи Київської Русі, 2017 року подивилися 274 тис. глядачів.

З-поміж жанрових драматичних фільмів найкраще у вітчизняному кінопрокаті виступили *«Кіборги» Ахтема Сеітаблаєва (IDAS FILM)* – військова драма про захисників Донецького аеропорту, заснована на документальних свідченнях, встановила міцний контакт із аудиторією. У 2017 та 2018 роках кінотеатри 15 тижнів демонстрували її для 324 тис. глядачів.

Але загалом серйозні жанрові фільми – а це й мелодрама заробітчанства *«Гніздо горлиці» (Insightmedia, 2016) Тараса Ткаченка*, і гостросюжетна оповідь про повстання воїнів УПА у радянському таборі *«Червоний» (Insightmedia, 2017) Зази Буадзе*, й історична біографія *«Таємний щоденник Симона Петлюри» (National Dovzhenko Feature Film Studio, 2018) Олеся Янчука* – у кінопрокаті поки що не знаходять такого успіху.

Майбутні українські фільми

Нині *Ахтем Сеітаблаєв* працює над історичним фільмом *«Захар Беркут» (Kinorob)* – екранізацією твору Івана Франка. Фільм створюють англійською мовою із перспективою міжнародного кінопрокату. Ще одним масштабним історичним фільмом, зйомки якого зараз тривають у Карпатах, є *«Довбуш» Олеся Саніна (Pronto Film)*. До речі, найкращий результат з-поміж українських драматичних фільмів у кінопрокаті утримує інший фільм режисера – *«Поводир» (Pronto Film)*, який у 2014–2015 роках подивилися 362 тис. глядачів.

Триває робота над помітними копродукціями – історичними фільмами *«Гарет Джонс» Агнєшки Голланд (Kinorob, Польща, Україна, Великобританія) та «Антон» Зази Урушадзе (Insightmedia, Грузія, Україна, США)*, що піднімають теми Голодомору та російського більшовицького перевороту 1917 року, екранізацією роману *Єжи Косинського «Пофарбоване пташеня» Вацлава Маргоула (Directory Films, Чехія, Україна, Словаччина, Польща)*, соціальною драмою *Дариуша Гаєвського «Довіра» (Esse Production House, Україна, Польща, Бельгія)*, британсько-українським шпигунським трилером *Еда Бола «Спадок брехні» (TOY Cinema)*, драмою *Ігнаса Понінаса «Невидимий» (LimeLite, Литва, Україна, Латвія)*, трилером про Чорнобильську катастрофу *Бенедека Флігауфа «Світлячок» (LimeLite, Угорщина, Німеччина, Україна)* та біографією українського олімпійського чемпіона Віктора Коваленка *«Кремінь»* виробництва *Pronto Film* (реж. *Рольф де Хір, Німеччина, Австралія, Швейцарія, Україна*).

Сімейний кінематограф представлено, серед іншого, анімаційним фільмом *«Мавка. Лісова пісня» Олександри Рубан (Animagrad)* за мотивами твору Лесі Українки, а також фентезі *Олександра Кирієнка «Коло життя» (Pronto Film)* та копродукційним фільмом виробництва *Esse Production House* режисера *Ілмар Раг «Ерік» (Естонія, Фінляндія, Україна, Литва)*, що нині знаходяться на стадії розробки.

Готуються дебютувати у повному метрі молоді талановиті автори, що гучно заявили про себе у короткому метрі – кримськотатарський режисер *Наріман Алієв («Додому», LimeLite), Катерина Горностай («Стоп-Земля», Esse Production House), Антоніо Лукич («Мої думки тихі», TOY Cinema)* та *Павло Остріков («Ти – космос», LimeLite)*. Завершує роботу над своїм новим фільмом *«Атлантида» (Studio Garmata Film, LimeLite)* один із найцікавіших українських авторів *Валентин Васянович*.

Продовжують творити 70-літні метри вітчизняного кіно – *В'ячеслав Криштофович («Передчуття», Garnet International Media Group) і Михайло Іллєнко («Голка», Illienko Films)*.

Усіх очікуваних фільмів не злічити. Це сповнює погляд на українське кіно і його перспективи оптимізмом

«2.0» S. Shankar, TOY Cinema

«Стоп Земля», реж. Катерина Горностай, Esse Production House

«Лагідна», реж. Сергій Лозниця, Solar Media Entertainment

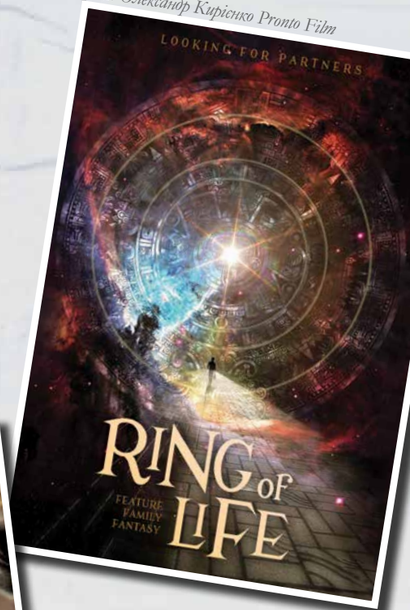

«Коло життя», реж. Олександр Кирієнко Pronto Film

«Гірка Жнива», реж. Джорджа Менделюк, Radioactive

Ukrainisches Kino heute: Gründe für Optimismus

Grundlagen für die zukünftige Entwicklung

Übersetzt aus dem Ukrainischen von Ilona Ushenina

In den letzten Jahren erlebt die ukrainische Filmproduktion ein starkes Wachstum. Die ukrainischen Filme kommen regelmäßig ins Kino. Demzufolge darf vorsichtig über die „Renaissance" der ukrainischen Kinematografie gesprochen werden. Der Grund dafür ist nicht nur der Erfolg der ukrainischen Filmemacher, sondern auch ihre Beteiligung am Aufbau der Staatspolitik im Bereich Kino und der neuen Förderungssysteme, die den modernen europäischen Praktika nahekommen.

Gesetzgebungsinitiativen

Ein Beispiel für die erfolgreiche Synergie zwischen dem Staat und der Filmindustrie ist das Gesetz von 2017 „Über die staatliche Förderung der Kinematografie in der Ukraine", an dessen Vorbereitung sich aktiv die ukrainischen Filmverbände, insbesondere die „Film Industry Association of Ukraine", beteiligten. Dieses Gesetz hat die Bewerbungs- und Finanzierungsmöglichkeiten des Staates erweitert. Außerdem ermöglichte es die Finanzierung der Serien sowie verstärkte den Urheberrechtsschutz im audiovisuellen Bereich.

Staatliche Finanzierung des Kinos

Seit 2016 hat sich die staatliche Kinofinanzierung jährlich verdoppelt.

Die „Ukrainian State Film Agency" („Derzhkyno") stellt mehr als 90% des Budgets für das Nationale Filmproduktions- und -vertriebsprogramm bereit, das 148 Filmprojekte umfasst.

Fortschritte konzentrieren sich auf Co-Produktion

Eine der wichtigen Änderungen in der ukrainischen Kinoindustrie ist ihre Umorientierung auf die Zusammenarbeit mit den europäischen und internationalen Partnern.

Früher erbrachten die ukrainischen Produktionsfirmen oft die Dienstleistungen für die russischen Produktionsfirmen. Demzufolge wurden die Filme und insbesondere Serien unter der Berücksichtigung der Interessen des russischen Publikums co-produziert. Seit 2014 wurden die Volumen dieser Zusammenarbeit deutlich reduziert.

Stattdessen wurden in der Ukraine folgende Filme gedreht:

- *„Bitter Harvest"* von George Mendeluk (Serviceleistungen von Radioaktive Film für Spotlight, Kanada),
- *„The Death of Stalin"* von Armando Iannucci (Serviceleistungen von Radioaktive Film für Gaumont, Frankreich, Großbritannien, Belgien, Kanada),
- *„Leanders letzte Reise"* von Nick Baker-Monteys (Serviceleistungen Family Production für Syrreal Entertainment, Tobis Film, Rundfunk Berlin-Brandenburg, Deutschland) und
- *„Sumpfland"* von Christian Alvart (Serviceleistungen Family Production für Syrreal Entertainment, Deutschland),
- *die TV-Serie „Chernobyl"* (Serviceleistungen von Radioaktive Film für HBO und SKY Television, USA) und „Büro der Legenden" (Serviceleistungen von Radioaktive Film für The Oligarchs Productions, Frankreich).
- *der indische Science-Fiction Blockbuster „2.0"* von S. Shankar (Serviceleistungen von TOY Cinema für Lyca Production).

Sergei Loznitsa und Cannes

In Co-Produktion mit der Ukraine wurden zwei Filme von Sergei Loznitsa produziert, die ihre Premiere in Cannes gefeiert haben. Während im Film *„Die Sanfte"* (Frankreich, Deutschland, die Niederlande, Litauen, Russland und die Ukraine) die Ukraine (Solar Media Entertainment) nur an der Postproduktion beteiligt war, wurde der Film *„Donbass"* (Frankreich, Deutschland, Niederlande, Ukraine, Rumänien) komplett in der Ukraine (Arthouse Traffic) gedreht. Der Film ist der schmerzhaften Realität des Lebens in den besetzten Gebieten gewidmet. 2018 gewann „Donbass" beim Cannes Filmfestival den Preis für die beste Regie in der Kategorie „Un Certain Regard" und wurde auch für „Oscar" in der Kategorie „Bester fremdsprachiger Film" nominiert.

Noch ein Streifen, an dem die Ukraine beteiligt war und der 2018 nach seiner Premiere in Cannes im Rahmen von „Semaine de la critique" für Oskar von Island nominiert wurde, ist *„Woman at war"* von Benedict Erlingson (Solar Media Entertainment, Island, Frankreich, Ukraine). „Woman at war" erzählt über die Chordirigentin, die sich für die Umweltschutz in ihrer Heimat engagiert und nebenbei auch ein Mädchen aus der Donbass-Region adoptieren möchte.

Debütants und künstlerisches Kino

Es ist bemerkenswert, dass viele ukrainische Regisseure heutzutage mit den Spielfilmen in voller Länge ihr Debüt machen.

2018 im Rahmen der „Panorama" -Sektion auf der Berlinale feierte der Film *„When the trees fall"* (Directory Films, Ukraine, Polen, Mazedonien) von Marysya Nikitjuk seine Premiere. Er erzählt die Geschichte der leidenschaftlichen Liebe der jungen Protagonistin und ihrer Rebellion gegen soziale Einschränkungen des provinziellen Lebens. Ein authentischer Film, der erfolgreich Naturalismus und magisches Realismus vereint hat.

Ein weiteres vielversprechendes Debütfilm aus dem Jahr 2018 ist *„Wild Fields"* von Yaroslav Lodygin (Lime-Lite) — die Verfilmung des Romans von Sergei Zhadans „Die Erfindung des Jazz im Donbass" dessen Handlung in der Donbas-Region abspielt. Der Film entstand in Zusammenarbeit mit der Schweiz.

Ukrainische Filme der Zukunft

Der Regisseur Akhtem Seitablayev arbeitet momentan an dem Film *„Zahar Berkut"* (Kinorob), einer Verfilmung von Iwan Frankos Werk. Der Film wird direkt in englischer Sprache produziert, mit Aussicht auf internationale Verwertung. Ein weiterer großer historischer Film, der derzeit in den Karpaten gedreht wird, ist *„Dovbush"* von Oles Sanin (Pronto Film). Übrigens, das beste Ergebnis der ukrainischen Dramen hält das andere Werk des Regisseurs *„Der Blindenführer"*, den 2014-2015 sich 362.000 Zuschauer ansahen.

Die Arbeit an den bemerkenswerten Co-Produktionen geht weiter. Die historischen Filme *„Gareth Jones"* von Agnieszka Holland (Kinorob, Polen, Ukraine, Großbritannien) sprechen das Thema des Holodomor und der russischen Bolschewistischen Revolution von 1917 an. Des Weiteren sind die Romanverfilmung von Jerzy Kosinskys *„Painted Chicken"* von Wazlaw Margoul (DirecTV Films, Tschechien, Ukraine, Slowakei, Polen), Darius von Gajewski's soziales Drama *„Das Vertrauen"* (Esse Production House, Ukraine, Polen, Belgien), der britisch-ukrainische Spionage-Thriller von Adrian Bol *„Das Vermächtnis der Lüge"*(TOY Cinema), das Drama von Ignas Jonynas *„Der Unsichtbare"* (Limelite, Litauen, Ukraine, Lettland), der Thriller über die Tschernobyl-Katastrophe von Benedek Fligauf *„Firefly"* (Limelite, Ungarn, Deutschland, Ukraine) sowie die Biografie des ukrainischen Olympiasiegers Victor Kovalenko *„Der Feuerstein"*, produziert von Pronto Film (Regie: Rolf de Heer, Deutschland, Australien, Schweiz, Ukraine) befinden sich in der Produktion.

Das Familienkino wird unter anderem durch den Animationsfilm *„MAVKA. Das Waldlied"* von Oleksandra Ruban (Animagrad), basierend auf dem Werk von Lesja Ukrajinka, sowie den Fantasy-Streifen *„Das Lebenszyklus"* von Oleksandr Kirijenko (Pronto Film) sowie einem Werk von Esse Production House des Regisseurs Ilmar Raag namens *„Eric"* (Estland, Finnland, Ukraine, Litauen) vertreten, die derzeit in Entwicklung sind.

Ihre ersten Spielfilme bereiten die jungen und ambitionierten Nachwuchstalente, die sich schon einen Namen im Kurzfilm-Bereich gemacht haben: der krimtatarische Regisseur Nariman Aliyev („Home", Limelite), Kateryna Gornostay (Esse Production House), Antonio Lukich („Meine Gedanken sind leise", TOY Cinema) und Pavlo Ostrikov („Du bist Kosmos", Limelite). Valentin Vasyanovich, einer der interessantesten ukrainischen Autoren, beendet gerade die Arbeiten an seinem neuen Film *„Atlantida"* (Studio Garmata Film, Limelite).

Alle erwarteten Filme lassen sich nicht aufzählen. Und das erfüllt den Blick auf das ukrainische Kino und seine Perspektiven mit Optimismus

Книжковий ярмарок у Франкфурті:

Між сьогоденням та майбутнім

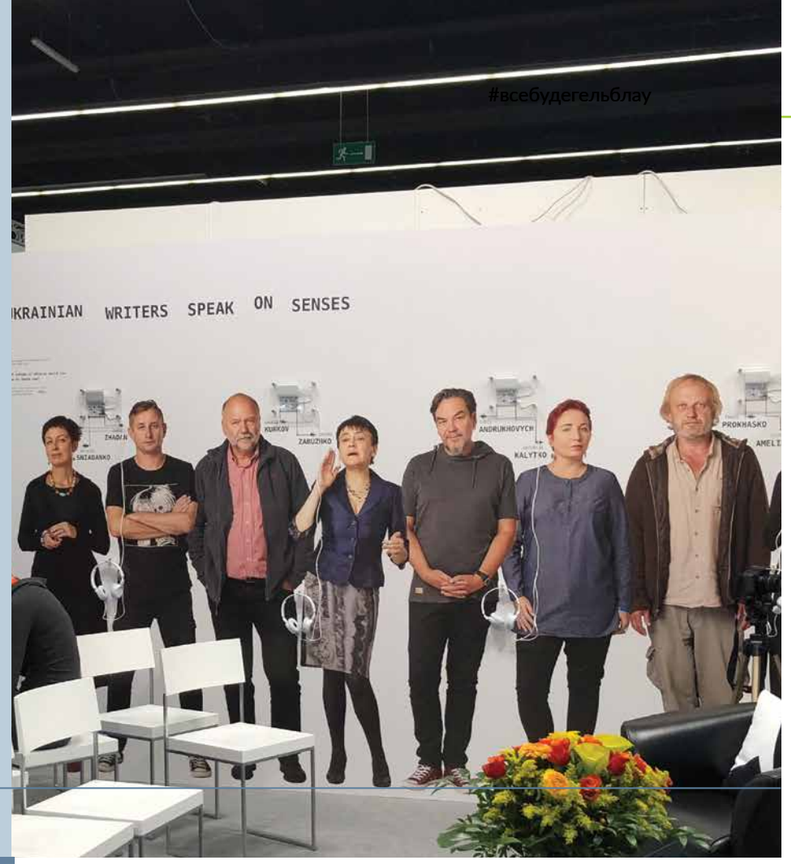

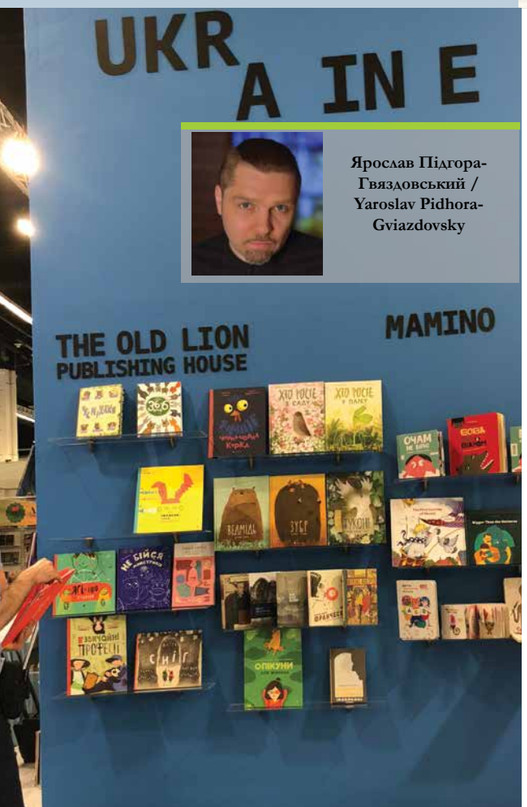

Ярослав Підгора-Гвяздовський / Yaroslav Pidhora-Gviazdovsky

Як і всі сподівалися, ювілейний 70-й Франкфуртський книжковий ярмарок цьогоріч пройшов з помпою, представляючи всю велич читаючого людства. Книжки – це одне з головних наших надбань, а у Франкфурті-на-Майні це можна було побачити на власні очі.

Книжковий ярмарок у Франкфурті не даремно вважається найбільшою та найважливішою літературною подією у світі. Протягом чотирьох днів роботи ярмарку зранку до головного павільйону стікався нескінченний натовп фахівців видавничої галузі. Всього цього року в ярмарку взяло участь 7.503 представників літературного середовища з 109 країн світу, а кількість відвідувачів сягнула 285.024 осіб (дані з buchmesse.de). Розміри національних чи корпоративних стендів часом перевищували уяву, та і площа самого ярмарку, розгорнутого на 6 колосальних холів, вражала у порівнянні з більш камерними українськими ярмарками.

Вже традиційно Франкфуртський книжковий ярмарок виявився своєрідним віддзеркаленням сьогодення. Головними темами цього року були права людини, свобода слова, толерантність та взаємоповага.

Так, наприклад, сумісними зусиллями організаторів ярмарку з Amnesty International ARTE/ZDF, DER SPIEGEL Börsenverein des Deutschen Buchhandels була проведена кампанія „On the same page“ („на тій самій сторінці“), присвячена правам людини, зокрема Олегу Сєнцову.

Кожна з понад 100 країн, представлених на ярмарку, намагалась додати свого національного колориту. Грузини, які були цього року країною-гостем, вразили як організаторів так і відвідувачів своїм неповторним павільйоном, який вмістив в себе 33 елегантно інсценовані літери грузинського алфавіту, а ще безліч музичних виступів, перфомансів, кулінарних шоу та літературних читань.

В 5-му павільйоні розмістився й український стенд, який концептуально відповідав сучасним реаліям літератури України. Він був вигадливим і динамічним, мав місце для творчих виступів і для ділових зустрічей. Головний акцент цього року було зроблено на українську ілюстрацію: великі яскраві ілюстровані постери висоталися над стендом, і не помітити його було неможливо. Цікавою знахідкою було представлення українських авторів — фотографії письменників та письменниць в повний зріст були оснащені сенсорними записами їх голосів. Доторкнувшись до кожного автора можна було прослухати їх роздуми на тему „Senses of Ukraine“ (Чуття України) — головним гаслом нашого національного стенду.

На ярмарок приїхали особисто Андрій Курков і Вікторія Амеліна, Катерина Калитко, літературний критик Євген Стасіневич, а також уповноважений президента України по справах кримськотатарського народу Мустафа Джемілєв. Теми дискусій на українському стенді, як і на всьому ярмарку, також були присвячені гострим проблемам свободи слова та правам людини.

Окрім того на українському стенді можна було знайти і сучасні диво-технології. Прикладом того був чарівний проект Meeting Tukoni з віртуальною реальністю, який розробили New Cave Media разом із Мистецьким Арсеналом та Видавництвом Старого Лева.

Іншу іновацію вже доповненої реальності представила група компаній Art Nation продюсера Едуарда Ахрамовича, що видала ще минулого року незвичну «Алісу в Країні Див», де малюнки Євгенії Гапчинської «оживали» за допомогою анімації та мобільного

додатку, перетворюючись з 2D у 3D. До речі, разом із другою книгою «Аліса в Задзеркаллі», компанія Art Nation встановила абсолютний рекорд за тиражами – через мережу супермаркетів АТБ в Україні та „Евроопт“ в Білорусі було продано 877 тисяч примірників! І це не дивує, оскільки ці книжки можна сміливо вважати справжніми витворами сучасного мультимедійного мистецтва.

Вже 70 років поспіль Франкфуртський книжковий ярмарок не перестає вражати своїх гостей, демонструючи кожного року, що книга безсмертна. Вона існує у величезному об'ємі, у поєднанні з сучасними технологіями, і залишається гідною чільного місця в майбутньому

Kseniya Fuchs

Frankfurter Buchmesse 2018: Zwischen Heute und Morgen

Wie erwartet, ging die 70. Frankfurter Buchmesse in diesem Jahr mit Pomp weiter und präsentierte sich wieder als eine dynamische Leistungsschau der globalen Buch- und Medienbranche. „Die Frankfurter Buchmesse baut ihre Stellung als wichtigste internationale Leitmesse auch im 70. Jahr ihres Bestehens weiter aus“, — sagte Juergen Boos, Direktor der Frankfurter Buchmesse auf der Eröffnungspressekonferenz.

Insgesamt nahmen 7.503 Aussteller aus 109 Ländern dieses Jahr teil und 285.024 Besucherinnen und Besucher kamen auf das Messegelände.

Schon traditionell zeigte sich die Frankfurter Buchmesse wie ein Spiegelbild der Gegenwart und die internationalste Veran-staltung ihrer Art, um über die globalen gesellschaftlichen Themen zu diskutieren. Gespräche und Debatten über die Bedeutung der Menschenrechte, Flucht und Migration, Populismus und zivilgesellschaftliches Engagement prägten das Messegeschehen. „Die 70. Frankfurter Buchmesse war am Puls der Zeit. Die Buchbranche hat deutlich Flagge gezeigt für Menschenrechte, für Freiheit, Vielfalt und Respekt. Fünf Tage lang war Frankfurt der weltweit größte Handelsplatz für Inhalte und Geschichten. Die Buchmesse zeigte sich als ein Ort der Ideen und Debatten und ein großes Fest des Lesens zugleich. „Die Begeisterung für Bücher und die Bedeutung der Literatur für die Menschen ließen sich deutlich erleben“, — sagte dazu Heinrich Riethmüller, der Vorsteher des Börsenvereins des Deutschen Buchhandels.

Internationale Beachtung hat die Kampagne „On The Same Page“ gefunden, die von der Frankfurter Buchmesse gemeinsam mit dem Börsenverein des Deutschen Buchhandels initiiert und in Kooperation mit ARTE/ZDF und DER SPIEGEL sowie mit Unterstützung der Vereinten Nationen und von Amnesty International durchgeführt wurde.

Jedes auf der Messe vertretenes Land versuchte seines Bestes, um das eigene nationale Kolorit darzustellen. Mit seinem einzigartigen Pavillon beeindruckte der diesjährige Ehrengast Georgien sowohl die Veranstalter als auch die Besucher. Die 33 kunstvoll geschwungenen Buchstaben des einzigartigen georgischen Alphabets prägten das Motto: „Georgia – Made by Characters“.

Rund 100 Kulturevents, darunter musikalische Performances, Kochshows und natürlich Literaturlesungen laden zu Entdeckungen des Landes ein und berührten alle Herzen.

In der Halle 5 befand sich auch der ukrainische Stand, der konzeptionell den modernen Realitäten der ukrainischen Literatur entsprach. Der Schwerpunkt dieses Jahres lag auf der ukrainischen Illustration: Große bunte illustrierte Plakate hoben sich über den Stand, was kaum zu übersehen war. Interessant war auch, wie dieses Jahr die ukrainischen Autoren dargestellt wurden — Fotos von Schriftstellern und Schriftstellern in realer Größe wurden mit sensorischen Aufnahmen ihrer Stimmen ausgestattet. So konnte man jede(n) Autor(in) berühren und seine/ihre Gedanken zum Thema «Senses of Ukraine», dem Motto ukrainisches Standes, anhören. Diskussionsthemen widmeten sich, wie auf der gesamten Messe, den akuten Problemen der Pressefreiheit und der Menschenrechte.

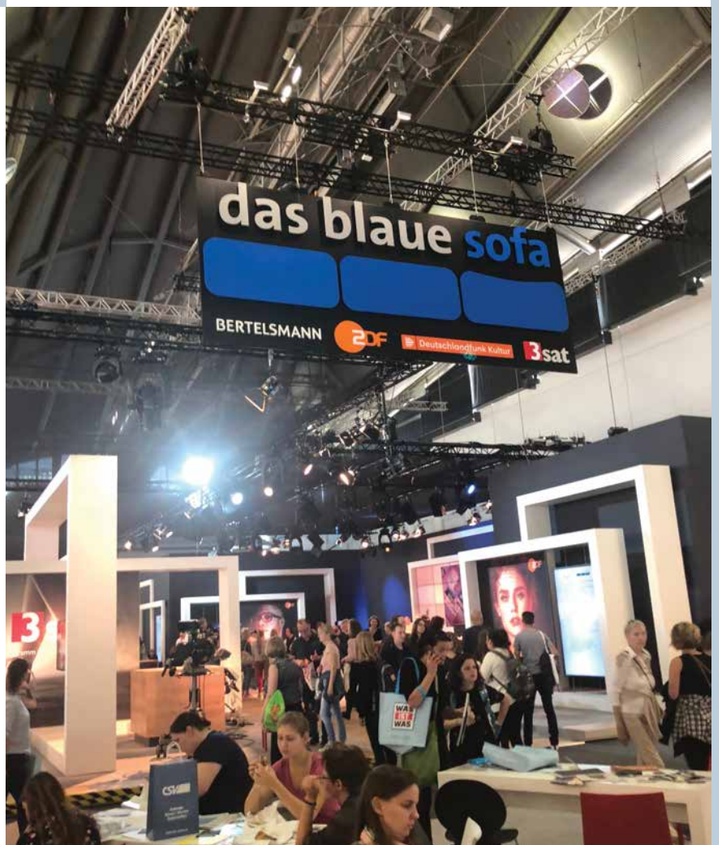

Außerdem präsentierte die Ukraine auf ihrem Stand moderne High-Tech-Produkte Ein Beispiel dafür war das charmante Virtual Reality-Projekt „Meeting Tukoni“, das von New Cave Media zusammen mit Art Arsenal und Old Lion Publishers entwickelt wurde.

Eine weitere Innovation der Augmented Reality wurde von der Unternehmensgruppe Art Nation präsentiert, die eine ungewöhnliche Version von «Alice in Wunderland» herausgegeben hatten. In diesem Buch wurden die von berühmter ukrainischer Illustratorin Eugeniya Gapchinskas Zeichnungen mit der Animation und der mobilen Anwendung «lebendig» und wandelten sich von 2D in 3D. Ein echtes Multimedia-Kunststück.

Seit 70 Jahren beeindruckt die Frankfurter Buchmesse ihre Gäste und zeigt, dass das Buch unsterblich ist. Es existiert in enormem Umfang in Kombination mit modernen Technologien und beweist, dass es auch in der Zukunft einen würdigen Spitzenplatz in unserer Gesellschaft einnehmen wird

Конфліктуй!

Світлана Коржавіна/ Svitlana Korzhavina

Конфлікт — то страшне для нас слово. Хоча, якщо задуматись, то конфлікт — це **інструмент**, який допомагає нам знайти шляхи для задоволення **власних потреб**. Тобто на ділі конфлікт — хороша штука, яка спричиняє більшість змін у нашому житті.

У цій статті я познайомлю тебе з двома концептами, які допоможуть правильно „конфліктувати". Вони існують уже багато років і активно використовуються в Європі та Америці у бізнес-тренінгах, психотерапії та при **вирішенні конфліктних ситуацій** різних масштабів та складностей. І вони реально **працюють**!

Чотири вершники Апокаліпсису

Дж. Готтман дослідив понад 3000 подружніх пар під час сімейної сварки та вивів чотири види поведінки, що були особливо токсичними. Орієнтуючись на наявність чи відсутність даної поведінки, Готтман зміг із 95-відсотковою вірогідністю спрогнозувати, чи буде пара разом через 5 років. Ці типи поведінки зустрічаються не лише у подружньому житті, але й під час звичайнісіньких розмов із друзями чи колегами.

1. **Деструктивна критика,** націлена на характер чи особистість партнера. Краще говорити про конкретну ситуацію, уникаючи слів „завжди", „кожного разу", „ніколи". Наприклад, замість „ти ніколи не миєш посуд" сказати „сьогодні ти не помив посуд".

2. Природною реакцією на критику є **оборона**. Але, намагаючись себе виправдати, ми часто не чуємо партнера та не розуміємо його потреб, що неминуче призводить до погіршення конфлікту.

3. **Презирство**, яке виражається через сарказм, насміхання та цинізм. Найгірше, коли під час таких нападок використовується інтимна особиста інформація, відома тільки партнеру.

4. **Замуровування**: ігнорування критики, мовчання та замикання в собі. Така поведінка напряму демонструє партнеру байдужість та осуд.

Тепер, знаючи чотирьох вершників зіпсованих відносин в обличчя та володіючи технікою ненасильницького спілкування, тебе жодним конфліктом не злякати! Успіхів, друже!

Ненасильницьке спілкування

На початку 1960-х М. Розенберг розробив на основі техніх М. Ганді концепт, в основі якого лежить емпатія до себе та інших. Для вирішення конфлікту використовується наступна схема:

1. Спостереження (замість оцінки та інтерпретацій)
Наприклад: „*Ти запізнився на нашу зустріч*" замість „*Тобі плювати на наші домовленості, приходиш коли хочеш*".

2. Ідентифікація почуттів „*Я почуваю себе знервованою і розчарованою*".

3. Визначення потреб, які лежать в основі почуттів. Що насправді тобі важливо? Прислухатись до себе та зізнатись собі не так просто. Дуже часто нам недостає уваги, розуміння, любові, вдячності. „*Мені було важливо, щоб ти п одзвонив, тоді б я знала, що ти поважаєш мій час і мене*".

4. Формулювання прохання, яке співрозмовник зможе реалізувати: „*Будь ласка, якщо наступного разу будеш затримуватись, попередь мене*".

Sei konfliktfreundlich!

Das Wort „**Konflikt**" klingt für uns böse. Wenn man aber genauer hinschaut, ist ein Konflikt das **Instrument** zum Aushandeln von Wegen zur Befriedigung **eigener Bedürfnisse**. Ein Konflikt ist eigentlich etwas Positives, da auch die meisten Veränderungen durch Konflikte herbeigeführt werden. Heute will ich Euch zwei Konzepte vorstellen, die in Konfliktsituationen sehr behilflich sind. Beide existieren schon seit mehreren Jahren, werden sowohl in Europa als auch in den USA in Psychotherapien, Businesstrainings und zur **Konfliktlösung** eingesetzt und erwiesen sich als wirksam.

Apokalyptische Reiter

John Gottman hat über 3.000 Paare während einer Konfliktsituation untersucht und vier Verhaltensweisen benannt, die für eine Beziehung besonders schädlich sind. Mithilfe diesen konnte Gottman mit 95% Wahrscheinlichkeit voraussagen, ob eine Beziehung in den nächsten fünf Jahren hält oder scheitert. Diese Verhaltensweisen können aber nicht nur in einer Beziehung, sondern in jeglicher anderen Kommunikation vorkommen.

1. **Destruktive Kritik**, Abwertungen und unschöne Äußerungen über Charakter oder Persönlichkeit des Partners. Besser ist es, sich auf den konkreten Fall beziehen, Verallgemeinerungen (oft mit Worten „nie", „immer", „jedes Mal") vermeiden.

2. Auf Kritik reagiert man oft mit **Verteidigung**. Man versucht sich zu rechtfertigen, was verhindert, dass man den Partner hört und seine Bedürfnisse versteht. Dadurch wird der Konflikt natürlich nur verschärft.

3. **Verachtung.** Sie zeigt sich in Sarkasmus, Ironie und Zynismus, sehr oft wird vertrauliches Wissen gegen den Partner eingesetzt.

4. **Mauern**, bei dem man auf die Kritik nicht reagiert und sich komplett zurückzieht. Solche Verhaltensweise vermittelt dem Partner Gleichgültigkeit und Missbilligung.

Jetzt, wenn ihr die vier apokalyptischen Reiter der Kommunikationssünden kennt und über die Techniken der gewaltfreien Kommunikation verfügt, könntet ihr jeden Konflikt lösen. Viel Erfolg damit!

Gewaltfreie Kommunikation

In den frühen 1960er Jahren entwickelte Marshall Rosenberg unter Einfluss von Mahatma Gandhi ein auf Empathie basierendes Kommunikationskonzept. Laut dem Konzept geht man in einer Konfliktsituation wie folgt vor:

1. **Beobachtung** (statt Bewertung oder Interpretation)
Zum Beispiel: „*Du bist später als verabredet gekommen*" statt „*Dir ist es egal, was wir ausmachen, du kommst wann du willst*".

2. **Identifizierung von den Gefühlen** „*Ich fühle mich genervt und enttäuscht*".

3. **Bedürfnisse, die diese Gefühle verursachen.** Worauf kommt es dir wirklich an? Es ist nicht so leicht das herauszufinden. Oft geht es um Bedürfnis nach Liebe, Anerkennung, Dankbarkeit, Aufmerksamkeit. „*Ich wollte angerufen werden, damit ich weiß, dass du meine Zeit und mich respektierst*".

4. **Bitte** (klare und erfüllbare Bitten in einer positiven Handlungssprache äußern):
„*Bitte, wenn du auch nächstes mal zu spät kommen solltest, ruf mich an*".

Bei dem Wort „Mexiko" kommen sofort die Bilder von weißem Sand, Palmen, leichter Brise, einem unglaublich blauen Ozean, der mit seiner unglaublichen Kraft tobt, hübschen Mexikanerinnen mit weiten Hüften und schwarzen Augen, die einem einen köstlichen Cocktail mit einer Menge Eis bringen. Und vor diesem Hintergrund spielen sorglose Mexikaner in Sombreros ein sehr gemütliches lokales fröhliches Motiv. So stellt man sich das vor. Und dann steht man mitten am Flughafen und die Realität holt einen ein. Fremde kommen auf einen zu und schlagen ein Taxi vor, geben Ratschläge, wo man essen kann, wie man zu einem anderen Terminal kommt. Und dann beginnen sie zu laut und saftig zu schimpfen, weil man kein mexikanisches oder amerikanisches Geld hat, um ihnen das Trinkgeld zu geben. Und hier beginnt der Geschmack von wahrem, echtem Mexiko.

Mexiko… ist wie die Ukraine. Nur mit den Palmen, spanischen Wörtern, amerikanischen Autos und dem Ozean… Alles lebt und wirbelt.

Die Arbeitstage sind von Montag bis Samstag, es gibt nur sechs Urlaubstage im Jahr. Zum Vergleich sind das zehn Tage pro Jahr in den USA und ca. 30 Tage in Europa. Aber es gibt gleichzeitig in Mexiko viele nationale (oder regionale) Feiertage. Normalerweise dauern die Neujahrsferien fast zwei Wochen.

Das Durchschnittsgehalt beträgt ca. 200,00 — 400,00 € (ca. 5.000,00 — 8.000,00 Pesos). Die Miete einer Wohnung kostet 50,00 €, eine Zigarettenschachtel — 2,00 €, eine Cola — 0,50 €. Ein zweistöckiges Haus mit drei Schlafzimmern oben, einer Küche und einem Wohnzimmer im Erdgeschoss inkl. Parkplatz kostet ca. 900,00 Euro pro Monat. Alle Gebäude sind rechteckig, schräge Dächer findet man selten. Jede Familie hat ein eigenes Haus. Mehrfamilienhäuser sind auch selten. Alles in der Stadt ist sehr niedrig und ausgedehnt.

In Mexiko werden Arbeitsstellen, z. B. eines Schullehrers, durch Erbschaft übertragen. Auf diese Weise werden Lehrer eingestellt, die beispielsweise nicht schreiben können, was ein großes Problem für das Land ist.

Es gibt auch viel Industrie im Land. Obwohl Fertigungsprozesse meistens schlecht optimiert sind und die Qualität der Produkte mittelmäßig ist, reicht die Anzahl der Arbeitsplätze aus, um bei den Wahlen gut abzuschneiden. Der öffentliche Verkehr ist schrecklich organisiert. Deswegen sind Menschen gezwungen, auf einem schlecht gesicherten überfüllten Pick-up zu fahren.

Die Straßenregeln sind gemilde gesagt locker. Die meisten Führerscheine werden für ca. 500 Peso gekauft, daher herrscht der Straßenchaos. Auf der Straße können Sie ein Motorrad mit drei Personen ohne Helme und nachts ohne funktionierende Blinker finden. Und während der Autofahrt sollte die Tür geschlossen bleiben, da sonst ungebetene Gäste einsteigen können.

Ein mexikanisches Abendessen besteht normalerweise aus folgenden Komponenten: Reis (manchmal Kartoffeln) als Beilage, Hauptgericht (bspw. Fleisch mit Gemüse, Frikadelle, Gulasch), dazu eine Sauce (oder dicke Suppe) und Tacos — das runde Brot.

Vadym Tiroshko

МЕКСИКА

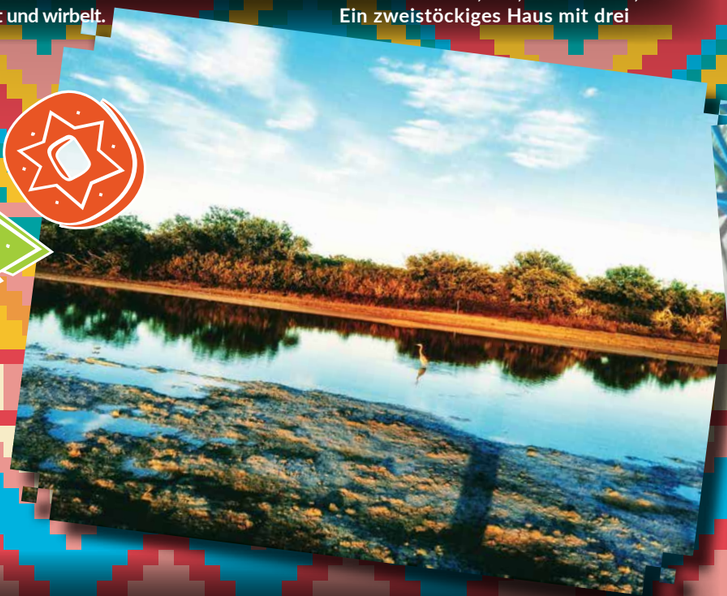

Мексика... У нашій уяві одразу з'являються світлини з біленьким пісочком, пальмами, чиє листовиння легесенько гуляє по вітру, неймовірна блакить океану, який гримить своєю неймовірною силою, симпатичні мексиканки із широкими стегнами та чорними очима, які несуть вам смачний коктейль із купою льоду, а на фоні цього безтурботливі вусаті мексиканці у сомбреро грають вельми затишний місцевий веселий мотивчик...

А потім ви прокидаєтеся у літаку через потужну турбулентність, десь над Ісландією та усвідомлюєте, що вас нудить від авіаїжі, сусід поруч спить та не збирається випускати вас до „el baño", а летіти вам до Мексики ще сім годин. Ви прибуваєте вельми втомленими, адже ви вилітали десь опівдні, за 12 годин долетіли, а на годиннику ще досі десь опівдні. До вас підходять незнайомці, підказуючи де таксі, де смачно поїсти, куди до потягу до іншого терміналу. Звісно ви погоджуєтеся на їх допомогу, а потім вони починають гучно та соковито вас матюкати, бо ви не маєте мексиканських або американських грошей, щоб дати їм на чай. І тут починається смакування справжньої, істинної Мексики.

Робочі дні з понеділка по суботу. І працівник отримує лише шість днів відпустки на рік. Наприклад, в штатах десять днів на рік, в Європі це 30 днів. Втім, водночас в Мексиці дуже багато національних або регіональних святкових днів. Зазвичай на новорічні свята припадає майже два тижні.

Середня зарплатня складає 200-400 € (5000 — 8000 песо), квартира — 50 €, пачка цигарок — 2 €, пляшка коли — 50 центів. Двоповерховий будинок на три спальні кімнати вгорі, кухня та вітальня на першому та місце для парковки коштують 900 євро на місяць. Усі будинки прямокутні, дуже рідко зустрічаються похилі дахи. І в кожної сім'ї свій приватний будинок, багатоквартирні будинки майже відсутні. І все в місті дуже низьке та розтягнуте.

У Мексиці робочі позиції, наприклад, вчитель у школі, передаються у спадок. Тобто, таким чином можна отримати шкільного вчителя, який, наприклад, не вміє писати, що тут є величезною проблемою.

Також в країні дуже багато промисловості. Хоч вона здебільшого погано оптимізована та якість продукції посередня, кількості робочих місць вистачає для того, щоб ними піднімати собі рейтинги на місцевих виборах. І через те що, як і в Штатах, громадський транспорт вщент жахливо організований, цілком звичною є картина, коли працівники їдуть у кузові пікапу стоячи, гуртуючися, наче шпроти в консерві. Причому найвидовищніше те, що у вантажівки задня стінка відкрита та там просто натягнута мотузка, щоб ніхто не випав.

Правила дорожнього руху дуже, так би мовити, гнучкі. Можна зустріти на дорозі мотоцикл з трьома особами на ньому без шоломів й без працюючих задніх ліхтарів вночі. Чимала кількість людей купують водійські права (за 500 песо), тому на дорогах відбувається повний хаос. Бувають ситуації, що покупці автомобілів не можуть відвезти машину з салону, бо вони мають гроші та права, але взагалі не мають досвіду.

Під час руху краще тримати двері автівки зачиненими, бо на перехрестях до вас можуть залізти гості.

Мексиканський обід зазвичай складається з чотирьох частин: рис (іноді картопля), головна частина на кшталт м'яса з овочами, котлети, гуляш, соус або густий крем-суп та круглий хліб такос. До цього дають ложку, виделку та ніж, хоча здебільшого їх використовують, щоб зробити маленький буррітос, тобто всі частини загорнути в хлібець.

Мексиканські діти мабуть дуже заплутані з дитинства, адже мексиканські цукерки та солодощі одночасно і солодкі, і солоні, і кислі і гострі. На третині продуктів в супермаркеті ставиться спеціальна наліпка, яка означає, що продукт дійсно гострий. А ще у Мексиці є спеціальні келихи із міксом для пива — мічелада. То така спеціальна паличка із гострими солодощами на ній та спеціальним сиропом на дні. Додаєш туди пива і — вуаля — гостре пиво!

Mexikanische Süßigkeiten sind sehr verwirrend und können süß, salzig, sauer oder scharf sein. Ein Drittel der Produkte in einem Supermarkt sind mit speziellen Aufklebern versehen, um wirklich scharfe Produkte zu markieren. Die Michelada, ein Biermixgetränk, ist unbedingt zu kosten. Man kauft einen kleinen Stick mit den würzigen Süßigkeiten dazu ein Glas mit dem speziellen Likör auf dem Boden. Einfach das Bier dazugeben — voilà, Michelada ist fertig!

In Mexiko ist es wichtig, etwas Essen auf einem Teller oder etwas vom Getränk zu lassen. Ansonsten empfinden die Leute dies als respektlos und denken, dass Sie immer noch hungrig sind.

Trotz des vergleichbar schlechten Lebensstandards kann man wirklich behaupten, dass die Mexikaner ihr Leben genießen und glücklich sein können. Unabhängig vom Tagesverlauf, lächeln sie, machen Witze und freuen sich, die Zeit mit ihrer Familie und Kinder zu verbringen.

Am Wochenende gehen sie tanzen. Alle zusammen: die ganze Familie samt Großeltern. Es wird Bier oder Wein getrunken und zu lokaler Live-Musik getanzt. Hier können Sie sehen, wie ein 75-jähriges Paar, das seit über 50 Jahren zusammen ist, erotischer tanzt, als es je in einer Nachtshow gezeigt wird. Die Menschen sind daran gewöhnt, dass sie morgen möglicherweise nicht das besitzen, was sie heute haben. Sie genießen jede Sekunde ihres Lebens. Und stecken jeden mit dieser unglaublichen Lebensfreude an.

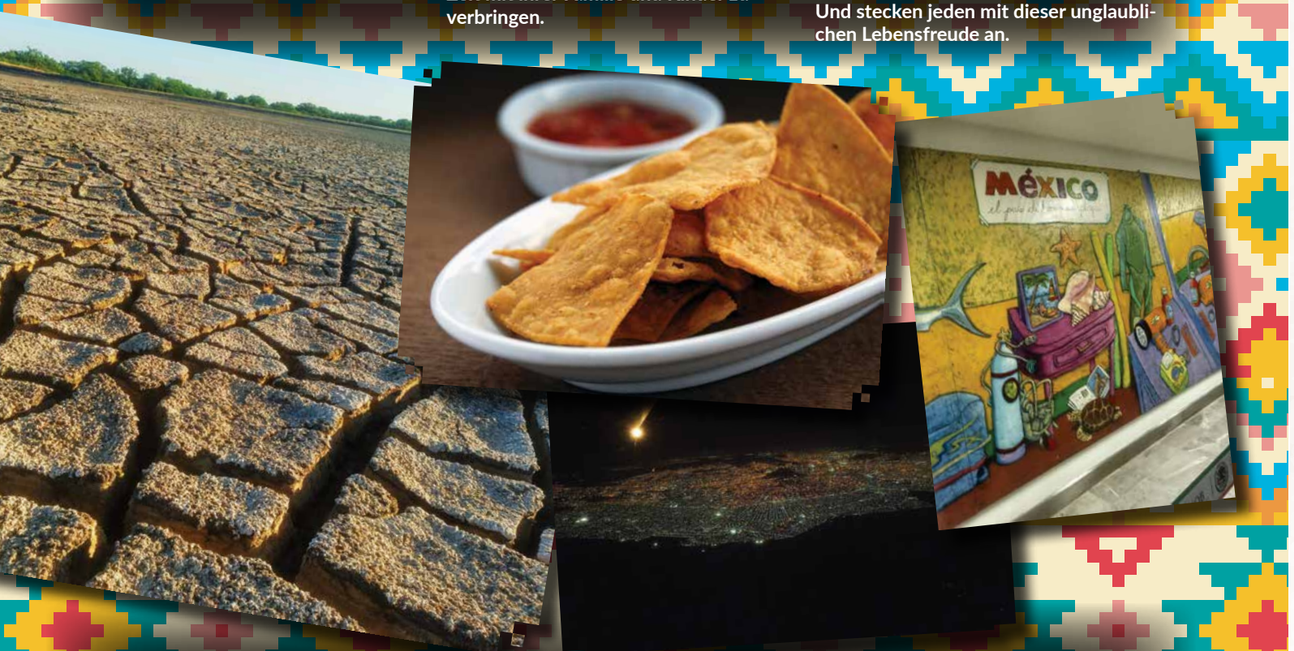

В Мексиці обов'язково треба залишати трошки їжі на тарілці та трошки напою в пляшці пива, чарці алкоголю, просто напою. Інакше люди сприймають це як неповага та подумають, що ти ще голодний.

Для того, щоб зрозуміти, що таке Мексика, треба порівняти її з Україною. Так от, додайте до України трошки пальм, підніміть середньорічну температуру, заговорить іспанською, а замість хріну поставте на стіл пекучий халапеньйос. А все інше — те саме: погані дороги, замість євроблях — американські бляхи, не закони, а збірка рекомендацій, корупція, відмивання коштів, смачна їжа, красиві дівчата, дешеві цигарки, пиво, придатне до вживання лише охолодженим, шалено довгі робочі години, з яких половина — це імітація роботи, абсолютно гігантська кількість безглуздих та непотрібних робочих місць та позиції, без яких можна було б легко обійтися. Наприклад, пакувальник на касі в супермаркеті. Отак і виходить, що замість того, щоб 20 людей отримували гідну зарплатню, там працюють 100 за копійки: паркувальник, перевіряючі, контролюючі перевіряючих, перевіряючі контролюючих.

Й наостанок про Мексику. Хай би там і поганий рівень життя за нашими мірками, а тим паче тотальне фіаско порівняно із західноєвропейським рівнем, можна сміливо стверджувати, що мексиканці вміють отримувати насолоду від життя та бути щасливими. Щоб там не трапилося, вони ввечері після роботи посміхатимуться, жартуватимуть та будуть раді тому, що через пару хвилин побачать родину та діточок. На вихідні вони підуть танцювати. Всі разом. Всією сім'єю. Разом з бабусями та дідусями. Питимуть пиво чи вино та танцюватимуть під місцеву живу музику. Тут можна побачити, як 75-річна пара, які прожили разом уже років 50, танцюватимуть еротичніше, ніж у будь-якому шоу, що крутять по телебаченню опісля першої ночі. Вони звикли до того, що завтра може не стати того, що вони мають зараз. Вони загартовані та намацують пульс свого життя щосекунди. І цей пульс заряджає всіх і кожного.

Вперше в Україні провели дослідження модної індустрії

В Україні провели перше в історії дослідження у сфері модної індустрії, яке показало вартість креативного потенціалу українського дизайну одягу у ВВП країни та звернуло увагу держави на необхідність сприяння росту виробництва готового одягу. Аналітична робота була проведена Анною Варавою — старшим експертом з секторальної політики та комунікації від проекту Association4U в МЗС України та ex-головним редактором модного глянцю L`Officiel Ukraine за підтримки Українського Культурного Фонду (UCF).

В ході проекту в анкетуванні взяли участь 22 провідних дизайнерських лейбла (що становлять близько 10 % активних учасників українських тижнів моди), серед яких Andre Tan, Litkovskaya, Bobkova, Flow the Label, Ксенія Шнайдер, Анастасія Іванова, The Coat, Frolov, Aysina, Kristina Mamedovata інші, а також експерти французької індустрії моди.

«Український ринок модної індустрії сьогодні знаходиться у сприятливих умовах, особливо у напрямку розвитку виробництва на експорт, що спричинено, в першу чергу, інтеграцією України в глобальний торговельний простір через укладання Угоди про асоціацію з ЄС, — розповідає Анна Варава. — В той же час, існують чинники, які затримують цей розвиток, зокрема тінізація внутрішнього ринку, насичення ринку імпортними товарами, ввезеними із заниженням митної вартості та контрабандно, а це 25,4% за оцінкою Асоціації «Укрлегпром», тощо».

Дослідження показало, що Україна має досить сміливі перспективи розвитку легкої промисловості та індустрії моди, але це вимагає сприяння державнх та недержавних установ. Зокрема за рахунок бюджетування участі українських дизайнерів у міжнародних галузевих виставках, контроль та зменшення імпорту секонд-хенду, регулювання митних процесів, удосконалення освіти в галузі, залучення нових методів продажу, особливим умовам кредитування малого та серед-нього бізнесу, використанням нових технологій та експертному супроводу розвитку індустрії.

Крім того Анна Варава на прикладі Франції, країни, яка стала модним брендом та має подібну структуру державної реєстрації управління, ілюструє, як можна збільшити частку креативу в колекціях українських дизайнерів, що становить додану вартість, щоб приносити більший відсоток у ВВП країни.

Результати проведеної роботи будуть також надані усім релевантним міністерствам України, представництву ЄС в Україні, посольствам України в країнах Європи; дизайнерам, організаторам та учасникам тижнів моди та іншим.

ДОВІДКА

Український культурний фонд — державна установа, створена у 2017 році, на підставі відповідного Закону України з метою сприяння розвитку національної культури та мистецтва в державі, забезпечення сприятливих умов для розвитку інтелектуального та духовного потенціалу особистості і суспільства, широкого доступу громадян до національного культурного надбання, підтримки культурного розмаїття та інтеграції української культури у світовий культурний простір. Діяльність фонду згідно з чинним законодавством спрямовується та координується Міністерством культури України.

Die Studie zur Modebranche in der Ukraine

Анна Варава/ Anna Varava

In ihrer Studie zum Potenzial der Modebranche in der Ukraine hat Anna Varava, die Modeexpertin aus dem Association4U-Projekt mit Unterstützung der Ukrainian Cultural Foundation (UCF), genau unter die Lupe genommen, wie das Wachstum der Modebranche das BIP des Staates erhöhen kann.

Im Rahmen der Studie wurden 22 führende Modelabels befragt, darunter Andre Tan, Litkovskaya, Bobkova, Flow the Label, Kseniya Schneider, Anastasia Iwanowa, The Coat, Frolov, Aysina, Kristina Mamedova sowie die Experten aus der französischen Modebranche.

„Die ukrainische Modebranche befindet sich heute in günstigen Bedingungen, insbesondere was Exportproduktion angeht. Dieses lässt sich durch die Integration der Ukraine in den globalen Handelsraum dank dem Abschluss der Assoziation mit EU erklären", — sagt Frau Varava. Gleichzeitig verzögern einige Faktoren diese Entwicklung, insbesondere die Schattenwirtschaft, die Marktsättigung mit importierten Waren mit geringerem Zollwert und Schmuggel.

Die Studie hat gezeigt, dass die Ukraine ziemlich gute Entwicklungsperspektiven der Leichtindustrie hat, diese erfordert jedoch die Unterstützung staatlicher und nichtstaatlicher Institutionen. Insbesondere sollte sich diese Unterstützung auf folgendes fokussieren: finanzielle Förderung ukrainischer Designer bei den internationalen Messen, Kontrolle und Reduzierung der Second-Hand-Importen, Zollbestimmungen, Verbesserung der Ausbildung in der Industrie, Anziehung neuer Verkaufsmethoden, besondere Bedingungen für die Kreditvergabe an kleine und mittlere Unternehmen, Einsatz neuer Technologien und Experten.

Tatiana Laskarevska

Чи може бути красивою кольрабі? Звичайнісінька кольрабі, якої повно в супермаркетах: потріскана, погрижена гусінню, з пожовклим листям на чубку... Саме такою на акварелі ботанічного ілюстратора Тетяни Ласкаревської вона перетворюється на витвір мистецтва. І єдине питання, яке виникає, коли дивишся на малюнок: чому я раніше не помічала, якою красивою є кольрабі? А окрім неї, на виставці, що відбулася у Природничому музеї міста Герліц (Senckenberg Museum für Naturkunde Görlitz) були портрети Лаванди, Трускавки, Троянди, Шавлії, Ехінацеї та інших.

Тетяна Ласкаревська – художниця, мистецтвознавець, майстриня ботанічної ілюстрації і, як називають її колеги, королева акварелі. Киянка за походженням Тетяна прекрасно почувається у Дрездені, готується стати графічним дизайнером і обожнює німецьку мову, ботанічні ілюстрації малює за покликом душі.

До дванадцяти років Тетяна зовсім не цікавилася малюванням, але якось на Миколая дістала під подушку фарби. Свій перший натюрморт з яблуками намалювала на відрізку простині. Далі була художня школа, Академія образотворчого мистецтва, робота на археологічних розкопках та у видавництві... Минулого року Тетяна створила нову серію графічних плакатів Театру в Герліц (Gerhart-Hauptmann Theater Görlitz-Zittau). Тепер працює над дипломною роботою – готує ілюстрації до улюбленої казки і наступну виставку гармонійних рослин.

«Люблю рослини. Подобається їх малювати, добирати кольори, малювати аквареллю... Для ботанічної ілюстрації головне зафіксувати форму і особливості рослини. Я, звичайно, також стараюся якнайточніше передати деталі, але моя ціль — разом з реалістичністю вдихнути життя в зображення, показати естетику рослини, зберігаючи при цьому частково традиції ботанічної ілюстрації. Було приємно, коли на відкритті моєї виставки відвідувачі говорили, що лаванда, яку я намалювала, пахне.

Насправді, це дуже важко намалювати трускавку. Чи будь-яку іншу рослину. Тим більше акварельними фарбами. Акварелі не вибачають помилок, їх не можна стерти, замалювати, як наприклад олійні фарби. В акварелях один неправильний мазок – і все треба переробляти. Я перепробувала багато технік, важко сказати, чому зупинилася на акварелі. Можливо, для кожного художника існує „його техніка“, яка пасує до його характеру, стилю, способу самовираження. Хоча акварель найскладніша, вона має свої, тільки їй притаманні особливості: легкість, прозорість і витонченність. Загалом, над одним малюнком працюю чотири дні, з ранку до вечора. Вмикаю музику і працюю.

Рослина повинна, насамперед, мені подобатися і надихати. Спершу приглядаюся до неї, встановлюю контакт: хвалю, розповідаю, яка вона красива... Рослини — живі організми, кожна має свій характер. Вони часто змінюються: повертають листочки і квіти до сонця або швидко розкриваються і так само швидко закриваються. Деякі дуже неслухняні.

Створюючи портрет рослини, шукаю гармонію в композиції — розміщення стебла, листків, квітів або плодів, співвідношення кольорів. А потім беру фарби — і забуваю про все. Не скажу, як їх добираю, бо не знаю. Це виходить само собою. Що мене найбільше захоплює в ботанічному малюнку, це поєднання кольорів. Бо зелений колір – він не просто один зелений колір, це багато відтінків зеленого кольору, і найцікавіше – відобразити це перетікання кольорів» ■

Die erste Ausstellung von botanischen Illustrationen der ukrainischen Künstlerin Tatiana Laskarevska dauerte bis zum November dieses Jahres im Naturkundemuseum der Stadt Görlitz. Kohlrabi, Lavendel, Erdbeere, Rose, Salbei, Echinacea und andere Blumen sind auf den Aquarellen von Tatiana zu finden. Die gewöhnlichen Pflanzen werden in ein echtes Kunstwerk verwandelt.

Tatiana Laskarevska ist eine Künstlerin, Kunstforscherin, Meisterin der botanischen Illustration und, wie ihre Kollegen sie nennen, die Königin des Aquarells. Als gebürtige Kyjiwerin fühlt sie sich nun auch in Dresden sehr wohl, und bereitet sich jetzt vor, Grafikdesignerin zu werden, und liebt Deutsch über alles. Die botanischen Illustrationen zeichnet sie zum Spaß.

Sie mag es, Pflanzen mit Aquarelle zu malen, Farben hierfür zu wählen. Das Wichtigste an der botanischen Illustration ist, die Form und die Besonderheiten der Pflanze hervorzuheben. „Mein Ziel ist es, neben der realistischen Darstellung das Leben in das Bild einzuatmen, die Ästhetik der Pflanze zu zeigen und dabei teilweise die Traditionen der botanischen Illustration zu bewahren", so die Künstlerin. Es habe sie sehr gefreut, als die Besucher sagten, den von ihr gemalten Lavendel könne man sogar riechen.

Die Pflanze muss Tatiana vor allem gefallen und sie inspirieren. Erstens betrachtet die Künstlerin sie genau, hält den Kontakt: sie lobt sie und sagt ihr, wie schön sie ist. Die Pflanzen sind lebende Organismen, jede hat ihren eigenen Charakter. Sie ändern sich auch oft: die Blättchen und Blüten wenden sich der Sonne zu, oder öffnen und schließen sich ebenso schnell. Einige sind sehr ungehorsam.

Bis zum Alter von 12 Jahren interessierte sich Tatiana für Malen gar nicht. Aber irgendwie hat sie zum Nikolaustag Farben unter ihr Kissen gelegt bekommen.

Ihr erstes Stilleben, einen Apfel, hat sie auf dem Abschnitt eines Betttuches gemalt. In ihrem beruflichen Werdegang war sie an einer Kunstschule, der Akademie der bildenden Künste, arbeitete an archäologischen Ausgrabungen, auch als Zeichnerin in einem Verlag. Letztes Jahr hat Tatiana einen neuen Stil für die Plakatserie des Gerhart Hauptmann-Theaters in Görlitz-Zittau entworfen. Jetzt arbeitet sie an ihrer Diplomarbeit – bereitet Illustrationen für ihr Lieblingsmärchen vor. Und arbeitet auch an ihrer nächsten Ausstellung, die harmonischen Pflanzen gewidmet wird ■

Maria Szołomycka

2018

Kunstausstellung «Bunte Tage»

Im Rahmen der Kunst- und Lichternacht in Donauwörth fand die Kunstausstellung unserer Redakteurin Kseniya Fuchs statt. Organisiert von City-Initiative-Donauwörth e.V. hat die Ausstellung „Bunte Tage" viele Gäste unter dem Dach des historischen Zeughauses gesammelt.

Die Grundlage der Ausstellung lag in den Anfängen der ukrainischen Malerei, die sehr hell, saftig, lebhaft, warm und emotional ist. Mit ihren fantasienvollen Bildern verfolgt die Künstlerin die Traditionen von der ukrainischen „naiven" Kunst, die zur Kunstrichtung namens Primitivismus gehört. Daher gilt „naive" Kunst hier als ästhetischer Ausdruck der ukrainischen Volkskultur. Als Künstlerin arbeitete Kseniya mit unterschiedlichsten stilistischen Mitteln und Techniken. Farbe ist für sie ein Ausdrucksmedium — sei es Seidenmalerei oder Acryl. Diese spiegelt ihre Persönlichkeit wieder — bunt, unschlagbar und etwas schräg.

Das Spannendste an der Ausstellung begann abends, als die Gemälde auf den diversen öffentlichen Gebäuden in Form der animierten Projektionen zu sehen waren. Bunte Lichtszenerie durchstreifte die Nacht und verlieh der Innenstadt Donauwörth eine ganz besondere magische und märchenhafte Atmosphäre.

У рамках Ночі Мистецтва та Світла (Kunst- und Lichternacht) у баварському містечку Донауворті відбулася художня виставка нашої редакторки Ксенії Фукс.

За підтримки міської організації City-Initiative-Donauwörth e.V., виставка «Барвисті дні» ("Bunte Tage") зібрала безліч гостей під дахом історичного арсеналу.

Яскравий та теплий самобутній український фольк-арт став підґрунтям для виставки Ксенії. Своїми соковитими та живими роботами художниця наслідує традиції українського наївного мистецтва, яке належить до мистецького напрямку „примітивизму". Художниця застосовує різноманітні стилістичні засоби та прийоми і завдяки цьому поєднує сучасне мистецтво з колоритом стародавнього фольклору.

Найцікавіше почалося ввечері, коли картини проектувались на різні громадські будівлі, і цікаві світлові сюжети перевтілили центр міста неначе у казку

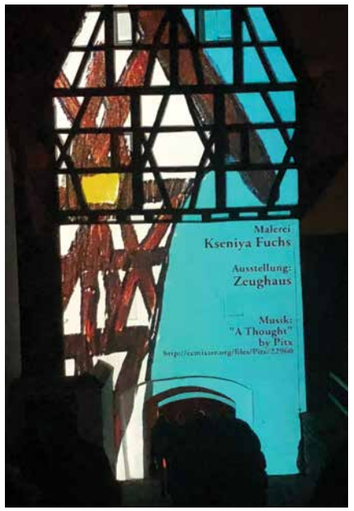

YAROSLAV LODYGIN

ist ein junger ukrainischer Drehbuchautor, Produzent, Dichter und Regisseur des am meisten erwarteten in der Ukraine Films 2018 — „The Wild Fields". Der Film basiert auf dem Roman „Die Erfindung des Jazz im Donbass" (Originaltitel „Woroschilowgrad", das ist der ehemalige Name von Luhansk) vom berühmten ukrainischen Schriftsteller Serhij Zhadan. Die Premiere war in Kyiw am 08. November 2018.

Wir haben Yaroslav auf der Frankfurter Buchmesse getroffen und haben ihm ein paar Fragen zu seinem neuen Film gestellt.

— Yaroslav, was sollten die ausländischen Zuschauer im Film sehen und verstehen, insbesondere, wenn sie den Roman „Die Erfindung des Jazz im Donbass" nicht gelesen haben?

— Wir haben so einen Film gemacht, der keine Kenntnisse erfordert, um ihn zu verstehen. Sie müssen nichts über die Situation in der Ukraine wissen, Sie müssen keinen Roman kennen, und mit den Untertiteln müssen Sie nicht mal die ukrainische Sprache beherrschen. Von Anfang an haben wir versucht, einen angenommenen nicht-ukrainischen Zuschauer in unseren Köpfen beizubehalten. In unserem Team gab es einen Schweizer — der Co-Produzent Miklosh Himnesh, der zu unseren „europäischen Augen" wurde. Das ist ein Abenteuerfilm, in dem vieles lustig ist.

— Warum heisst der Film „The Wild Fields" und nicht wie eben der Roman im Original?

— Ziemlich einfach — der Originaltitel „Woroschilowgrad" bedeutet in europäischen Ländern nichts, außerdem kann man das Wort hier kaum lesen und kaum aussprechen. Ob wir die Zeit und die Vermarktungsmöglichkeiten hätten, dieses Wort in kurzer Zeit mit Sinnen zu füllen, war kaum die Frage. Daher mussten wir nach einem Namen suchen, der für den europäischen Markt, aber auch für die Festivals und natürlich für die Ukraine relevant und verständlich sei.

Ich habe sehr viel über die Thematik der Wilden Felder nachgedacht (*Red.: in engerem Sinne — die Steppenlandschaft der heutigen Süd- und Ostukraine, im breiterem Sinne — die offenen Landschaften im Altertum von den Skythen und Sarmaten besiedelt, die zahlreiche Kurgane, Grabstätten und große Steinfiguren hinterließen. Während der Zeit der Völkerwanderung Nutzten das Wilde Feld solche Völker wie Hunnen, Awaren, Bulgaren oder Magyaren für Einfälle oder Migrationen nach Westen.*)

Diese sind in unserem Land überhaupt nicht reflektiert. Und für mich war das sogenannte Zeitfließen und eben das Verständnis wichtig, dass wir keine Zeitsplitter sind. Dieses Gefühl von „lost in time" ist sowohl im Roman als auch im Film von enormer Bedeutung.

Gleichzeitig ist auch die Verbindung von Zeiten wichtig. Wir sitzen weiter wie die alten Leute auf den Kurganen in Donbass, wie auf den „Erinnerungshügeln", die seit Jahrtausenden beobachten, wie viele Menschen auf diesen offenen Landschaften unterwegs waren und sind. Für mich ist das ein klarer Konzept, ein Tor und ein Korridor, und jemand möchte direkt ins Tor und jemand möchte in einem ungeschützten Raum leben und bleiben. Diese Geschichte ist ausserhalb der Zeit, und in Zhadans Roman erscheinen Nomaden Leute auch nicht zufällig.

— Was haben Sie aus diesem Film für sich gelernt?

— Ich denke, ich habe mich absolut gefunden. Das ist der beste Beruf von allen und er umfasst alles, was ich in diesem Leben mag. Obwohl es ziemlich schwieriger Job ist, psychologisch gesehen. Denn ein Regie muss eine imaginäre Realität kreieren, und diese muss echt aussehen, denn andersrum werden die Zuschauer daran nicht glauben. Aber vor den Zuschauern müssen daran die Schauspieler und das ganze Crew glauben. Und dafür braucht man diese spezielle Umgebung zu schaffen. Und während man an dieser parallelen Realität arbeitet, verliert man langsam die Verbindung mit der tatsächlichen Realität.

Außerdem habe ich wieder einen Regel für mich bestätigt bekommen: Wenn du zu einem Genie werden willst, musst du mit den Genien arbeiten. Und jeder kann zu einem Genie werden, wenn er oder sie dementsprechend behandelt wird.

— Wer ist dein Lieblingsregie und von wem wurdest du am meisten beeinflusst?

— Ich mag sehr Tarantino, David Lynch, die Brüder Coen — die letzten sind für mich echt die coolsten Menschen auf der Erde. Ich mag auch die alten Filme mit Bruce Lee, langsame atmosphärische Filme ohne bestimmter Geschichte, Westerns und Easterns. Aber um ehrlich zu sein, habe ich am häufigsten die Filme über Fantomas und die Komödien mit Jim Kerry geschaut. Denn ich denke, dass dein Leben genau so aussehen sollte, als ob du in einem Film zusammen mit Louis de Funès spielst

Kseniya Fuchs

Ярослав Лодигін – засновник та **ведучий** радіо „Аристократи", **сценарист**, **продюсер**, **актор**, **поет** та **режисер** найочікуванішого фільму не тільки 2018-го року, а й останніх років в Україні — бо хто не мріяв побачити героїв культового роману **Сергія Жадана „Ворошиловград"** на великому екрані? Мріяли всі, а Ярослав цю мрію реалізував. Саме про це ми і розпитали режисера, випадково натрапивши на нього на національному українському стенді на Франкфуртському книжковому ярмарку.

— Ярославе, що мають побачити та зрозуміти глядачі в Україні та ЗА кордоном, особливо якщо вони не читали роман?

— Ми зробили таке кіно, яке не потребує знання контексту, щоб його зрозуміти. Не треба нічого знати про ситуацію в Україні, не треба знати роман, навіть із субтитрами не треба знати української мови. Ми намагалися із самого початку тримати в голові такого умовного неукраїнського глядача. У нас в команді є швейцарський ко-продюсер Міклош Гімнеш, який став очима саме європейського глядача.

— Можеш пригадати якісь смішні чи цікаві ситуації, які виникли під час зйомок?

— На думку спадає одразу одна історія. В маленькому селі на Луганщині, знімаючи деякі сцени на дрони, ми знайшли закинуту церкву 19-го століття зі старовинними фресками. Про неї мало що було відомо, проте виглядала вона дуже цікаво, тож ми вирішили її зафільмувати. Як тільки ми підняли вгору наші дрони, зявився дядька на велосипеді з рушницею і пивом. Він подумав, що це днрівські чи лнрівські дрони і наказав їх негайно посадити. Але ми пояснили ситуацію і все владнали.

А взагалі ми багато сміялися поки знімали, і кожен день був радісним. А курйози вони постійно трапляються на знімальному майданчику.

— А яка сцена була найважчою?

— Мені особисто було важко знімати кульмінаційну сцену фільму про фінальну „розбірку".

Важкі з психологічної точки зору події, дуже багато людей. Ми знімали це одночасно на дві камери, після декількох днів репетицій. І так випало, що саме на ці дні я захворів і сприймав все через димку. Тож найважче було зрозуміти, чи ми взагалі зняли все заплановане. Я не міг спати протягом декілька ночей, доки монтажер не показав мені відзнятий матеріал. Це ж моя задача говорити «знято», а тут я ніби казав «знято», а чи знято воно, чи ні — точно не знав. Пізніше я передивився все свіжим поглядом і заспокоївся. Бо це ключова сцена, і якщо б вона не вийшла, то решта фільму не мала б сенсу.

— А чия ідея була назвати фільм «Дике поле», і чи ви навмисно хотіли абстрагуватися від роману?

— Як можна абстрагуватися від роману? Мені навпаки хотілося максимально точно передати те, що я люблю в цьому романі. Хтось може його прочитати як соціальну драму, жорстку історію про східноукраїнський бізнес, хтось може прочитати як алкопсихотропний тріп, хтось - як містичну або поетичну історію. А для мене це, перш за все, трагікомедія, і домінує в ній саме комедійна частина.

Також роль зіграли кілька маркетингових завдань. В Німеччині або в інших європейських країнах «ворошиловград» це взагалі слово, яке важко прочитати і важко вимовити. Більш того, слово, за яким нічого не стоїть. Чи в нас є час та маркетингові можливості наповнити це слово сенсами за короткий час в умовах величезного гамору ринку? Думаю, поки що ні. І тому потрібно було шукати назву, яка була б актуальною і для європейського ринку, і для фестивалів, і для України.

Я багато думав стосовно Дикого Поля (*прим. редакції: Дике Поле — у вузькому розумінні історична назва нерозмежованих причорноморських степів, у широкому — назва всього Великого Євразійського Степу, який ще мав назву Великої Скіфії та Великої Тартарії*). У нас в країні воно взагалі не відрефлексовано. Для мене, як для людини, яка закінчила історичний факультет, була важлива ця тяглість часів і розуміння того, що ми не просто якісь уламки часу. І це відчуття lost in time, тобто загубленості у часі, є вельми важливим як в самому романі, так і в фільмі.

Так само разом із тим важливо і поєднання часів. Ми продовжуємо сидіти як ті давні люди на пагорбах на Донбасі, спостерігати як у Жадана (*„Будда сидів на високій могилі"*) на „кургані з пам'яті", що побачив велику кількість людей, які проходили ці відкриті землі протягом тисячоліть. Для мене - це теж зрозумілий концепт, ворота та коридор, і хтось захоче жити прямо в дверях, в незахищеному просторі, а хтось хоче залишитися там. Це історія поза часу, і в Жадана в романі з'являються кочові народи не випадково.

Взагалі, Дике Поле — це тільки одна з тем „Ворошиловграду". В літературі ти можеш підняти на 400 сторінках багато ідей, а в фільмі на жаль такої можливості немає. Коли я взяв роман і розклав його мовою сценарію, то це б було дванадцятигодинне кіно. Хто буде дивитися чи фінансувати таке кіно? Треба було вибирати щось одне, і я обрав Одіссею Германа Диким Полем. Це пригодницьке кіно, в якому багато смішного.

— Що виніс власно ти з фільму та зйомок для себе?

— По-перше, це дуже крута професія, крутіша за всіх, якими я займався. Вона вміщує все, що я люблю в світі робити. Вона різноманітна та на кожному етапі неповторна.

— Тобто ти знайшов себе?

— Абсолютно! Хоча це важка професія, перш за все, в психологічному сенсі. Бо я маю дуже сконцентровано працювати над створенням такої паралельної реальності, в яку мають повірити не тільки глядачі, а й насамперед самі актори. А для цього мені потрібно для них створити оточення та простір, в якому вони зможуть відчути себе цими персонажами і повірити в те, що вони саме ці люди. Під час такої зконцентрованої работи над паралельною реальністю починаються проблеми з цією самою реальністю.

І дещо ще я виніс. У нас один із лейтмотивів історії є „Божий промисел". Я не релігійна людина, але дійсно відчув це на собі. Бо іноді мене питали на майданчику, як саме зробити те чи інше, і я пояснював. А потім намагався зрозуміти, як взагалі я так миттєво давав ті відповіді, не витрачаючи багато часу на формулювання думок. Хтось або щось ці думки формує. І я ще раз підтвердив собі, що не можна нічого зробити, якщо ти не працюєш з людьми, яких ти вважаєш спроможними це зробити, апріорі. І це правило працює в різних творчих колективах. Якщо хочеш бути генієм, працюй з геніями, а геніями можуть бути всі по суті люди. Якщо перед ними людина, яка так відноситься до них.

— Який режисер мав вплив на твою творчу діяльність?

— Як і у всіх, хто починав цікавитися режисерським кіно, це Тарантіно, Лінч, брати Коени. Останні — це взагалі для мене найкрутіші люди з існуючих: різні, смішні, захоплюючі, вони знімають кіно заради кіно. Я люблю фільми з Брюсом Лі, повільні атмосферні фільми навіть без сюжету, вестерни та істерни, пригодницькі фільми. Треба зізнатися, що мої найулюбленіші фільми — про Фантомаса та комедії з Джимом Керрі, саме їх я найбільше передивлявся в своєму житті. І я так і ставлюся до кіно. Я вважаю, кіно має бути таким, або навіть життя має бути таким ніби ти знімаєшся в кіно з Луї де Фюнесом.

— Дякуємо, Ярославе, за інтерв'ю, бажаємо вдалої прем'єри та з нетерпінням чекаємо на твої подальші роботи! ■

МАШКА

— Машка? Прилетела! Что же не предупредила? Как ты? Давай к нам! Удобнее в гостинице. Я? Конечно! Номер у тебя какой? Да еду, оденусь только.

Мой маленький мир, выстроенный с такой тщательностью, снова рухнул. Машка приехала. Я засуетилась, забегала по квартире, выискивая вещи поприличнее.

— Еще не пустят, Hilton все-таки?

— Ты с кем говоришь? — спросил из кухни Макс.
— Я съезжу к Машке, повидаться, а? Разберетесь здесь без меня, ладно? — промямлила я, уже в дверях, натягивая на себя пуховик.
— Летишь? — Макс стоял в коридоре с тарелкой в руках, как на фуршете. Он улыбался и продолжал есть.
— Ну, ты ж ее знаешь. Времени нет, бежит всё. Я ненадолго, — оправдывалась я с лестничной площадки. Не стала дожидаться лифта и побежала вниз.

С Машкой мы познакомились в институте и сразу вцепились друг в друга так, как будто ждали этого с рождения. Она — вихрь: яркая, неуемная, всё и везде успевающая; и я — спокойная, домашняя девочка с хорошим воспитанием и ворохом комплексов за спиной. Жила Машка одна в квартире покойной бабки по отцу, которого никогда не видела. Мамашка ее — та еще семья — подалась искать счастья сначала в Польшу еще в конце 80-х, а потом и вовсе затерялась в городках старой Европы. Правда, регулярно присылала дочке-студентке не большую, но спасительную, сумму в твердой валюте. Целыми днями мы были вместе, а иногда под предлогом «у нас только один конспект» я оставалась у нее на ночь. И тогда мы полночи ржали как ненормальные или ревели, жалея друг друга и клянясь в вечной любви. А однажды напились, конечно, и переспали с каким-то мальчишкой. И откуда он только взялся? Привел кто-то, наверное. Потом Машка сильно над этим эпизодом смеялась, а мне, дуре, было стыдно. После выпускного она продала квартиру и рванула покорять мир. А я и Макс, с которым мы дружили, а Машка еще и спала время от времени, остались.

С тех пор она покорила пять столиц и немало достойных мужчин с вполне себе приличными женами. А я построила свой маленький, незначительный, на мой взгляд, мирок, с мужем, который уверенно приближается к кризису среднего возраста, и двумя детьми, стремительно летящими во взрослую жизнь.

Машка была все та же. Немного изменила прическу, и стиль в одежде отточился, благодаря деньгам и колоссальным способностям к ассимиляции. Но что-то в ней было чужое, не ее. Я смотрела, как она носится по гостиничному номеру, одновременно разбирая чемодан, как бы между делом отвечая на мои вопросы, разговаривая по телефону, отправляя сообщения. Для меня на журнальном столике был приготовлен шарф от Hermes и бутылочка белого вина из мини-бара.

— Ты извини, я не буду. Мои новые антидепрессанты не любят спиртного, — объяснила свою скромность Машка, просматривая почту.
— Заедешь на завтрак? Мои с утра разойдутся?
— Не, я утром бегу. Кстати, здесь бегать то можно? — ответила Машка, уже доставая из чемодана-мечты нагло-розовые, как будто только из магазина, кроссовки Nike.
— Зима ведь?
— Зимой и летом…
— Ну, забеги ко мне по дороге на душ, кофе и блинчики.
— Блинчики? — рассмеялась Машка и, повернувшись ко мне спиной, хлопнула себя по маленькой, подтянутой попке. — Вот этого всего бы не было, бегай я к тебе и блинчикам. Я потом в спортзал часа на два и… Ты не обижайся, ну, правда.

А я и не обижалась. В этом и была вся она: бежала, летела, всё стремилась «догнать и перегнать» жизнь. Я засобиралась под Машкин французский щебет по телефону. Она, осанистая вся, провела меня к двери. И тут только я поняла, что в Машке нового. Её грудь, всегда маленькая, остренькая, как и сама хозяйка, преобразилась и стала высокой, заметной и очень правильной. Уловив мой взгляд, Машка быстро подняла блузку и продемонстрировала мне это произведение искусства.

— Малолитражный автомобиль, — не без гордости констатировала она.

Когда я вернулась домой, все уже спали. Тихо нырнув в постель, я уткнулась носом к Максу в затылок и утонула в своем большом, родном и таком важном для меня мире.

— Что у Машки? — сквозь сон пробормотал Макс.
— Классные сиськи, — уже засыпая, ответила я.

Іванна Лішневець народилася в 1975 році, живе в Україні, м. Житомир. Закінчила Житомирський державний університет ім. Івана Франка, факультет іноземних мов. Викладала англійську мову, працювала менеджером з туризму, була помічником керівника та перекладачем на підприємстві, займалася бізнесом. І все це задля того, щоб після 40 років почати писати. З дитинства цікавилася літературою, багато читала, любила слова і все, що з ними пов'язане. Але завжди вважала, що носити джинси і шити джинси — не одне і те саме. І раптом… Пише коротку прозу, оповідання. В них завжди головною є людина, її відчуття та переживання у різних життєвих обставинах. „Пишу російською, якою мовою думаю — такою і пишу. Рахую, так чесніше перед читачем: навіщо йому читати переклад на українську. Завжди краще оригінал."

Огляд літератури

Аліна Гримчак

Андрій Любка

ТВІЙ ПОГЛЯД, ЧІО-ЧІО-САН

Новий роман сучасного українського письменника Андрія Любки має романтичну назву, інтригуючу анотацію та неймовірно гарну обкладинку. Задоволення читач отримує з першого погляду, першого дотику, з першої сторінки. Особливо, якщо він вже давно і ніжно любить творчість цього автора.

Опис роману повертає нас до сьогоднішніх українських реалій, де п'яний чиновник може вбити людину і не бути покараним, де не лишається іншого вибору окрім як йти і мститися самому. Бо нема справедливості там, де є звичний розподіл ролей на поганих багатіїв, захищених безмежною владою великих грошей, і простих людей, благородних, але беззахисних. У цей момент романтичний флер розвіюється і стає зрозуміло, що цей роман про помсту законослухняного громадянина, що змушений протистояти свавіллю влади. Але чи все так однозначно? Головний герой – Марк Задорожний – здається лицарем сумного образу, якого лиха доля, в лиці судді Миколи Зінченка, позбавила щасливого життя поряд з коханою жінкою.

Опера Пуччіні «Мадам Батерфляй», що фігурує у творі, обрана невипадково. По-перше, сам автор неодноразово наголошував на своєму захопленні цим видом мистецтва.

По-друге, долі Чіо-Чіо-Сан і Ралуки, жінки Марка, яку збив суддя, виявляються схожими у своїй трагічності. От тільки, якщо мотивацію головного героя досить легко зрозуміти, у тому числі тому, що вона чітко прописана, то поведінку головної героїні пояснити складно. Чому Ралука обрала саме такий життєвий шлях, хоча мала можливість його змінити? Напевно, любов – то страшна сила.

Андрій Любка писав роман довгих три роки. Ходив по тих самих місцях, що і Марк, разом із героєм переслідуючи ворога, занурюючись із ним у депресію та радіючи його успіхам, він консультувався з психіатром. Як пише про книгу Святослав Померанцев, президент Міжнародної літературної корпорації MERIDIAN CZERNOWITZ: «читаючи цей роман, мене не полишало враження, що насправді я дивлюся фільм – настільки тут усе кінематографічно. Це психологічний трилер з елементами еротики й оперних арій (хоча оперних арій, на жаль, більше). Сюжет, у якому напруга зростає з кожною прочитаною сторінкою». Ще одна приємність в оформленні книги – це ілюстрації київської художниці Альони Шум, які вдало передають атмосферу історії.

«Твій погляд, Чіо-Чіо-Сан» вийшов захопливим, цікавим та пристрасним романом, який ставить гострі запитання, відповідь на які кожен повинен дати сам

Unsere TOP-7 Sport-Maskottchen aller Zeiten

Sie sind groß, plüschig, süß und dürfen bei den Sportveranstaltungen nicht fehlen.
Wir haben unsere eigene TOP-Liste der internationalen Sport-Maskottchen erstellt.

Вони великі, плюшеві, милі та без них не можна уявити жодну спортивну подію. Ми зробили наш власний список улюблених спортивних талісманів всіх часів.

Tip & Tap
WM-1974,
Deutschland

Pique
WM-1986
Mexiko

Naranjito
WM-1982,
Spanien

Super Victor
EM-2016,
Frankreich

Ciao
WM-1990,
Italien

Hodori,
Olympische
Sommerspiele
1988, Seoul

Vučko
Olympische Winterspiele
1984, Sarajevo

Gel[:b]lau ist das Informations- und Unterhaltungsmagazin, das 2016 von den jungen und aktiven Ukrainern in Stuttgart erschaffen wurde.
Das Ziel des Magazins ist, sowohl die ukrainische Kultur und Tradition aufrechtzuerhalten sowie zu pflegen, als auch die deutsche Kultur unter den Ukrainern zu popularisieren und den deutschen Alltag näher zu bringen.

Gel[:b]lau – це не просто журнал. Це перше україно-німецьке розважально-пізнавальне періодичне видання за кордоном такого формату. Gel[:b]lau – суто волонтерський проект, над яким команда та автори працюють на сьогоднішній день у свій вільний час безкоштовно, тож команда часопису радіє кожному благодійнику! Зробіть свій благодійний внесок та допоможіть забезпечити вихід наступного номеру!

Zahlungsempfänger: Ukrainisches Atelier für Kultur & Sport e. V.
IBAN: DE17600501010002857079, SWIFT-Code(BIC): SOLADEST600
Kreditinstitut: BW Bank Stuttgart. Verwendungszweck (bspw.): Für satzungsgemäße Ziele /Zwecke